

HEIJASTE

2/2012 24.5.2012

28. vuosikerta

Irtonumero 4,00 €

<i>Tapio Talvitie</i>	Puheenjohtajan kynästä	3
<i>Pertti Leinonen</i>	Päätoimittajalta	6
<i>Matti Tossavainen</i>	Aika	9
<i>Risto Mäntynen</i>	Aristoteelisen filosofian perinne.....	26

Päätoimittaja

Pertti Leinonen
Kaivoskuja 7, 02730 ESPOO
Puh. 050 041 6336
julkaisukomitea-pj@urantia.fi

Toimitussihteeri

Jouni Nurmi
Helsinginkatu 2a C 91, 00500 HELSINKI
Puh. 050 343 4310
jouni.nurmi@bastu.net

Toimittajat

Maija Heikkilä
HELSINKI
Puh. (09) 323 4147

Heikki Järvinen
TUUSULA
Puh. 050 301 9396

Leena Kari
HELSINKI
Puh. (09) 445 883

Taitto: Martti Vanninen ESPOO, puh. 040 727 8714

Heijaste on Suomen Urantia-seura ry:n julkaisu, jonka toimittaa seuran julkaisukomitea. Heijasteessa julkaistaan *Urantia-kirjan* aihepiiriin liittyviä **kirjoituksia** ja keskustelupuheenvuoroja. Heijaste toimii myös seuran tiedotus- ja ilmoituslehtenä. Heijaste ei ota vastaan **mainoksia**. Myöskään muita kuin seuran omia **ilmoituksia** ei pääsääntöisesti julkaista, mutta tapauskohtaisesti voi asiasta neuvotella päätoimittajan kanssa.

Toimitus pidättää oikeuden tekstien kielellisiin korjauksiin. Mahdollisista sisältömuutoksista neuvotellaan kirjoittajan kanssa. Kirjoituksista ei makseta palkkiota. Suorat lainaukset *Urantia-kirjasta* tulee merkitä *Urantia-kirja/Hakemisto*-teoksessa tai *Urantia-kirjan* tietokoneversiossa käytettyä merkintätapaa noudattaen; esimerkiksi [2002:6] tarkoittaa sivun 2002 kuudetta kokonaista tekstikappaletta. Käytössä on myös uusi merkintätapa, jossa sivujako elää tarpeen mukaan eikä enää ole ennalta määrätty. Sen vuoksi tekstiviitauksetkin ovat muotoa 123:4.5 (luku:jakso.kappale) entisen sivu:kappale-muodon sijaan. Toimitus voi suostua julkaisemaan kirjoituksen nimimerkillä vain poikkeustapauksessa.

Kaikki Heijasteessa esitetyt tulkinnat *Urantia-kirjasta*, mielipiteet ja päätelmät ovat kirjoittajien omia eivätkä välttämättä edusta Urantia-säätiön, Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen tai Suomen Urantia-seura ry:n kantaa. Samoin kirjoittajien tulee tietää, että Heijaste-lehti on, paitsi tilattavissa, niin myös internetissä kaikkien vapaasti luettavissa.

Lehteen tarkoitettu aineisto voidaan osoittaa päätoimittajalle tai toimitussihteerille. Tilaukset, peruutukset tai osoitteenmuutokset osoitetaan päätoimittajalle.

Heijaste on Suomen Urantia-seuran jäsenlehti, mutta se on kenen tahansa tilattavissa. Vuosikertaus (kalenterivuosi/neljä numeroa) maksaa 15 €, irtonumero 4 €. Tilaus astuu voimaan, kun tilausmaksu on maksettu Suomen Urantia-seuran pankkitilille: **Nordea 142730-102126**. Pankkisiirtolomakkeeseen tulee merkitä **tilaajan nimi ja osoite**. Jatkossa tilaaja saa laskun vuosittain tilaajaosoitteeseen.

Pyydämme lähettämään numeroon 3/2012 tarkoitettun aineiston toimitukselle 15.8.2012 mennessä.

Tekijänoikeus. Heijasteen toimitus vastaanottaa julkaistavaa aineistoa ilman sitoumusta. Mahdollinen tekijänoikeus (copyright / ©) on ilmoitettava etukäteen, jo aineistoa tarjottaessa, tai lehteen julkaistavaksi annetut kirjoitukset ja artikkelit katsotaan lehden omaisuudeksi ja niiden lainauksesta on sovittava lehden toimituksen kanssa. Esitetty copyright-vaade saattaa rajoittaa lehdessä julkaisua. Toimitus ei vastaa artikkeleiden julkaisuista aiheutuvista mahdollisista haitoista tai vahingoista. Tämä koskee myös seuran internetsivuilla ja mahdollisesti muilla tavoin julkaistavaa aineistoa.

Suomen Urantia-seura ry
PL 212, 00101 HELSINKI

Sähköposti: urantia-seura@urantia.fi
Verkkosivu: <http://www.urantia.fi>

Suomen Urantia-seuran pankkitili:
Nordea 142730-102126

Urantia-säätiön Suomen-toimisto
Sivurinne 1 A, 01840 KLAUKKALA

Puhelin: (09) 879 4351, 040 830 1200
Sähköposti: urantia-saatio@urantia.fi
Verkkosivu: <http://saatio.urantia.fi>

Urantia-säätiön pankkitili Suomessa:
Sampo 800012-70160873

Puheenjohtajan kynästä

Eurooppalaisten *Urantia-kirjan* lukijoiden epävirallinen vaikuttajajoukko eli ns. The Blue Club kokoontui nyt toistamiseen, näin vuoden tauon jälkeen. Blue Clubin perustamisesta ja sen ensimmäisestä tapaamisesta kerroin aiemmin viime vuoden *Heijasteessa* numero 2. Nyt kokouspaikkana oli huhtikuinen Pariisi, aivan Ranskan sydämessä. Kokoontumisen ajassa ja paikassa oli pientä tarkoitushakuisuutta sikäli, että sinne saapui myös *Urantia*-säätiön hallitus pitämään omaa monipäiväistä neljännesvuosikokoustaan. Se kokoontuu erittäin harvoin muualla kuin Chicagossa. Mutta nyt käytimme tilaisuutta hyväksemme ja olimme sopineet yhden puolipäivää yhteisten asioiden käsittelyyn ja esittelyyn. Tässä yhteydessä Suomen *Urantia*-seurakin tuli esitellyksi yleisölle. Kerroin kiitettyinä seuramme historiaa ja nykyistä toimintaa kuten jäsenistön määrän, kesä- ja talvipäivät, julkaisut, säännölliset luennot, lukuisat opintoryhmät, äänikirjaprojektin jne. Ja rehel-

lisesti sanottuna, meidän laaja ja hyvin organisoitu toimintamme herätti kyllä jonkinlaista ihmetystä lukijoiden ja opintopiirien runsaslukuisuudesta lähtien. Muissa maissa *Urantia*-liike on usein heikosti järjestäytynyttä ja jopa vain muutaman yksittäisen lukijan varassa. Yleisesittelyjen jälkeen puhuimme paljon asioista, joihin säätiö voi vaikuttaa. Päällimmäisenä olivat tietysti kirjajakeluun ja käännöksiin liittyvät kysymykset. Mainittakoon, että säätiö on jo luopunut omista paikalliskonttoreistaan lähes joka puolella maailmaa. Suomi on vielä toistaiseksi poikkeus, jossa säätiöllä on oma toimipiste. Säätiölle vähennykset ovat tuoneet raportointi-, työ- ja kustannussäästöä, mutta niinpä on myös tullut ongelmia kirjojen jakelussa.

Tässä muutamia hajanaisia muistiinpanoja näistä keskusteluista:

Tällä haavaa säätiöllä *Urantia-kirjan* käännösprojektit ovat painottuneet enemmän jo teh-

tyjen käännösten revisioiteihin kuin uusien kielikäännösten tekemiseen.

USA:ssa kirjastot ottavat *Urantia-kirjoja* mielellään vastaan, mutta ongelma on lähinnä se, että paikoittain kilpailevat uskonlahkot tekevät parhaansa hävittääkseen *Urantia-kirjat* hyllyistä. Toiseksi sellainen kirja, jota ei lainata pitkiin aikoihin, helposti poistetaan kirjaston valikoimasta.

Säätiö suositteli ihmisiä tekemään ”kirja-arvioiteja” nettikirjakaupoissa, koska asiakkaiden puolueettomat arviot on tehokas myynnin edistämiskeino.

Urantia-kirjan irtokansi kuvineen sai jotkut närkästymään sen ”amerikkalaisuudesta” ja kaupallisesta sävystä. Toivottiin Eurooppaan pelkistetympää irtokansimallia. Säätiölle ei ole ongelma tehdä erilaisia vaihdettavia irtokansia, mutta omana huomiona sanon, että kuka niitä varastossa pahvilaatikoihin pakattuihin kirjoihin enää jälkikäteen vaihtelee? Irtokannet kuvaavat paljolti ajan ja paikan henkeä, mikä malli myy missäkin ja minäkin aikana.

Säätiölle on tuttua jopa sellainenkin, että ajoittaen ihmiset ottavat yhteyttä tai tulevat paikan päälle ja vilpittömästi esittelevät itsensä Melkisedekiksi,

Jeesukseksi tai muuksi *Urantia-kirjan* henkilöksi. Kohtelias, suora ja määrätietoinen kieltäminen on toiminut näissä tapauksissa parhaiten.

Yhtenä uhkana nähtiin myös plagioijat, jotka ottavat ideoita *Urantia-kirjasta* ja tekevät siitä yksinkertaistettuja oppeja, joissa on ”kaikki totuus”. Tämä toimii siksi, että niin monet ihmiset pitävät *Urantia-kirjaa* liian laajana ja vaikeana ja siksi etsivät siitä yksinkertaistettuja versioita. Samoin kysellään ja markkinoidaan *Urantia-kirjan* ”päivityksiä” eli jatko-osia kirjaan. Jotkut kuvittelevat kannoivansa *Urantia-kirjaan* jatkoa ja sellaisille luuloille on jopa kysyntää. Suomikaan ei tällaiselta ole ihan säästynyt, sen huomaa vaikkapa Hengen ja Tiedon ja Minä Olen -messuilla kulkiesaan. Ja tämän vuoden maailmanlopun markkinoita kuvaa myös mayakalenteriin liittyvät mielikuvitukselliset tulkinnat vuoden 2012 mullistuksista, jotka vetävät ihmisten mielenkiintoa aivan ihmeen lailla. *Urantia-kirjasta* täytyy muistaa, että Jeesus toi iloa ja vapautta, ei ahdistusta.

Muiden eurooppalaisten *Urantia-yhdistysten* toimintaa ja laajuutta kuvaavat ehkä seuraavat muistiin kirjoittamani

muutamat luvut. Espanjassa on jäsenmäärä suuri, noin 60 ja monissa muissa maissa seuratoiminta on paljon vähäisempää. Opintoryhmiä on Venäjällä 3–4, Saksassa 2, Norjassa 1, Ukrainassa 1, Unkarissa 1 (Facebookissa) ja Ruotsissa 1–2.

Lopuksi kuultiin, että Venäjällä kirjatoimittajan varastossa oli ollut tulipalo, jossa tuhoutui koko kirjavarasto.

Tähän Blue Clubin kokoontumiseen saapui Euroopasta noin 20 henkilöä, Suomesta allekirjoittanut sekä **Kalevi Eklöf** ja **Irmeli Ivalo-Sjölie**. Blue Club ei ole *Urantia-kirjan* opiskelupaikka vaan lähinnä erilaisten toimintojen ja koordinoimisen suunnittelupaikka, jonkinlainen työrukkanen, joka muuntuu tarpeen ja tehtävien mukaan. Club ei ole jäsenmielessä suljettu, mutta ei täysin avoinkaan, ollakseen toimintakykyinen. Mukaan voi liittyä lähinnä kutsuperiaatteella eli tällä hetkellä sveitsiläinen **Christian Ruch** hoitaa postilistan jäsenistöä.

Yksi merkittävimmistä Blue Clubin tämän tapaamisen päätöksistä oli se, että me eurooppalaiset tulemme järjestämään oman *Urantia-kirjan* lukijoiden konferenssin Saksan Frankfurtissa keväällä 2014. Sinne ovat

kaikki tervetulleita. Konferenssi tulee muistuttamaan UAI:n tämän hetkisiä konferensseja, jotka ovat kolmen vuoden välein aina jossain puolella maailmaa.

Vielä tiedoksi kaikille Berliinin Urantia-tapaamiseen heinäkuussa matkaaville, että tapahtumaa ei ole suunniteltu konferenssiksi, jossa pidetään tiukkoja luentoja ja edetään aikataulujen mukaan. Kyseessä on enemmänkin vapaamuotoinen sosiaalinen kokoontuminen eurooppalaisten nuorempien lukijoiden kesken, ja jossa agenda muotoutuu osin kiinnostusten mukaan, jopa paikan päällä. Toki *Urantia-kirja* on kokoontumisen yhteinen nimittäjä, mutta kokoontuminen voi tapahtua myös musiikin, ruokailun ja seurustelun muodossa. Lisätietoja osoitteesta www.urantiaeurope.org.

Tapio Talvitie

PÄÄTOIMITTAJALTA

Elämää etsimässä

Elämää avaruudesta on etsitty jo 60-luvun alusta alkaen. Amerikkalainen astrofyysikko ja astronomi **Frank Drake** (s. 1930) joka tunnetaan SETI-tutkimuksen (Search for Extraterrestrial Intelligence) alkuunpanijana ja ns. Draken kaavan luoja, jolla pyritään laskemaan todennäköisyyttä elämän esiintymistä Linnunradan planeetoilla. Yritys perustuu avaruuden kuunteluun radioaaltojen mikroaaltoalueella isoilla radioteleskoopeilla. Tätä on tehty jo kymmeniä vuosia, mutta ilman tulosta. Ainoa poikkeus oli 1977 saatu ns. ”Wow”-signaali, joka oli poikkeus taustakohinasta, mutta jota ei ole saatu tulemaan uudestaan. Tästä ovat jotkin tahot vetäneet sen johtopäätöksen, ettei tähtienvälisiä sivilisaatioita ole olemassa! Tähän liittyy vielä ns. Fermin paradoksi, jonka mukaan avaruudessa oleva kehittynyt sivilisaatio ei voi piiloutua ja näin paljastaa itsensä lähettämässään radiosignaalien ansiosta. **Enrico Fermi** (italialais-amerikkalainen ydinfyysikko 1904–1954) kiteytti tämän kysymyksen: ”jos kerran muutakin elämää on

maailmankaikkeudessa kuin ihmiskunta, niin miksei sitä ole havaittu”. Eli missä kaikki ovat? Vastaus voi löytyä siitä ajatuksesta, että kehittyneempi sivilisaatio löytää aina vähemmän kehittyneen ensin, koska se hallitsee kehittyneemmät kulkuvälineet. **Kolumbuskin** löysi intiaanit ensin, koska intiaanit eivät harrastaneet valtameripurjehdusta! Tällöin on mahdollista ajatella, että meidätkin on jo löydetty, vaikka emme sitä virallisesti tiedä. Löytäjät eivät vain ole halunneet tulla häiritsemään elämäämme toisin kuin löytöretkien aikaan.

Edellä oleva tuntemattoman elämän etsintämenetelmä kuvaa hyvin nykyistä tieteellistä ajattelua. Oletetaan, että vieras sivilisaatio olisi samalla kehitystasolla kuin omamme. Oletetaan, että sen kommunikointivälineet perustuisivat radioaaltojen tiettyyn jaksolukualueeseen, ja että vastaisi omaamme, ja että se haluaisi tulla havaituksi. Paljon todennäköisempää on, että kehitys on paljon edellä tai paljon jäljessä omaamme, jolloin edellisessä tapauksessa signaalit voivat olla paljon yläpuolella havaintolait-

teiden havaintokyvyn ja jälkimmäisessä tapauksessa niitä ei olisi ollenkaan.

Kosmologia ja astronomia ovat tulleet lähes jokapäiväisten aiheiden joukkoon ammattilehtien ulkopuolella sanomalehdissä kuin viikkolehdistäkin. Suuri eksoplaneettojen eli aurinkokunnan ulkopuolisten planeettojen etsintä yhä tarkemmilla teleskoopeilla on tuonut jo lähes tuhat varmaa havaintoa näistä planeetoista. Ensimmäiset havainnot olivat ulkopuolisista aurinkokunnista, joissa valtavan suuret planeetat – paljon suuremmat kuin omamme – kiersivät emoauringon hyvin lähellä ja aiheuttivat huojuntaa ja kirkkausvaihtelua tähden valossa. Nämä jättiläisplaneetat eivät nykyäsi-tyksen mukaan voi ylläpitää ainakaan omamme kaltaista elämää suuren lämpötilansa ja valtavan painovoiman takia. Aivan viime aikoina on kyetty havaitsemaan yhä pienempiä planeettoja, jotka ovat lähellä oman planeettamme kokoa ja kiertävät elämän vyöhykkeellä eli sellaisella etäisyydellä auringosta missä voi löytyä vettä juoksevassa muodossa. Näistä planeetoista heijastuvan valon spektriä analysoimalla on voitu päätellä kaasukehän koostumusta ja lämpötilaa. Innokkaimmat elämää etsi-

vät tutkijat ovat jo valmiita otaksumaan elämän mahdollisuudesta näillä planeetoilla. Etäisyydet näihin kohteisiin ovat kuitenkin vähintään kymmeniä valovuosia, joten avaruusmatkailu ei ole mahdollista nykyisellä rakettitekniikalla. Miehitetyt avaruuslennot ovat nykytasolla mahdollisia vain Kuuhun tai korkeintaan Marsiin muutaman kymmenen vuoden sisällä, jos se asetetaan tavoitteeksi ja ratkaistaan vielä useita käytännön ongelmia.

Toinen tapa etsiä merkkejä maapallon ulkopuolisesta elämästä on tehdä havaintoja omassa aurinkokunnassa, ympäristösämme ilmakehässä, lähiavaruudessa satelliiteilla ja vaikka tarkkailla taivasta takapihaltamme! Toisen maailmansodan jälkeen on tehty valtavasti ufohavaintoja yksityisten henkilöiden, liikenne- ja sotilaiden toimesta ja tehdään jatkuvasti. Hyviä ja todistusvoimaisia havaintoja ei kuitenkaan päästetä julkisuuteen vaan ne joutuvat hallitusten salaisiin arkistoihin, eikä niistä sen jälkeen kuulla mitään. Tällöin tutkinta jää yksityisten organisaatioiden varaan amatööripuu-
hasteluksi, eikä niillä ole samaa uskottavuutta ja painoarvoa kuin hallitusten tutkimusorganisaatioiden ja puolustusvoimien havaintoraporteilla. Tilanne

on kuitenkin muuttumassa nopeasti, ja esim. Englannin ja Ranskan arkistoja on jo avattu, ja niihin pääsee tutustumaan internetin kautta. Kiinnostus näiden vahvojen todisteiden julkaisemiseksi myös muualla on kasvamassa ja on vain ajan kysymys, milloin paine arkistojen avaamiseksi saavuttaa sellaisen tason, että on yleisen edun mukaista niiden julkistaminen.

Urantia-kirjan mukaan elämää on kaikkialla, missä olosuhteet täyttävät tietyt vaatimukset planeetan koon, lämpötilan ja kaasukehän suhteen. Edelleen elämän edellytyksien on mainittu olevan jopa kahdella muullakin planeetalla aurinkokunnassamme. Tämän tiedon pitäisi inspiroida ja suunnata tutkimusta yhä enemmän omaan aurinkokuntaamme, jota tietysti tehdäänkin esim. Marsiin ja muuallekin lähetetyillä luotaimilla. Tiedämme jo varsin hyvin olosuhteet lähimmillä naapuriplaneetoilla, mutta emme tiedä vielä sitä, missä kulkevat elämän esiintymiselle tarvittavat minimiedellytykset. Ehkä on niin, että ensimmäinen maan ulkopuolisen elämän todiste ei saa olla bakteeria kummempi, jotta ihmiskunnan psyyke sen kestää!

Viides ilmoitus paljastaa, että elämme asutetun Linnunradan

ulkoreunalla pienen järjestelmän eräällä pienellä planeetalla, joka on elämän kokeiluplaneetta ja eristetty muista planetaarisen kappinan seurauksena, mutta joka on saanut nauttia korkean tason taivaallisista vierailuista viimeksi Kristus Mikaelin inkarnoiduttua tänne Jeesus Nasaretilaisena kaksiteuhatta vuotta sitten. Meitä ei ole unohdettu vaan kehitystämme seurataan tarkasti ja jossain vaiheessa eristys puretaan ja huomamme ehkä piankin olevamme tavattoman onnekkaita saadessamme aloittaa universaalisen nousumme täältä Urantialta. Joskus ensimmäiset ovat viimeisiä ja viimeiset ensimmäisiä.

Pertti Leinonen

AIKA

MATTI TOSSAVAINEN
ESITELMÄ 10.12.2011

Ajan alku ja ajan suhteellisuus

On ainoastaan yksi paikka, jossa ei ole aikaa, paikka, jossa esiintyy ajattomuus: Paratiisi. Siellä ei ole sen paremmin aikaa kuin avaruutta. Paratiisin asema ajan ja avaruuden suhteen on absoluuttinen (2:13), yli ajan, yli avaruuden, niiden tuolla puolen. Siitä huolimatta Paratiisi on todellinen ja sillä on tarkka paikka suhteessa aika-avaruuteen.

Aika ei ole Paratiisin ominaispiirre siten kuin me ajan ymmärtämme. Siitä huolimatta Paratiisin asukkaat ovat täysin tietoisia tapahtumien ei-ajallisesta peräkkäisyydestä. Liike ei ole Paratiisin luontainen olotila: siellä liike on aina tahtoperäistä (120:3). Aika-avaruus on vuorostaan ainaista liikettä, syntyään tahtoperäistä, sen jälkeen luontaista, luonnonlakien mukaan etenevää.

Toisinpäin sanottuna: aika samoin kuin avaruuskaan eivät voi olla absoluuttisia, sillä Jumaluuden Perimmäisyys merkitsee ajallisuuden ja avaruudellisuuden ylittämistä, transsendenttisuutta (31:7) eli koska Jumaluuden absoluuttisuus

tulee esiin vain Jumaluuden asuinpaikassa Paratiisissa, silloin asuinpaikan ulkopuolinen aika-avaruus ei voi olla absoluuttinen, vaan korkeintaan aliabsoluuttinen.

Aika kuten avaruuskin on Paratiisin anti (134:6). Karkeasti arvioiden avaruus alkaa ala-Paratiisin alapuolelta ja aika ylä-Paratiisin yläpuolelta (120:3). Ajan synty on avaruuteen verrattuna toissijainen, sillä aika syntyy liikkeen vaikutuksesta ja siksi, että aikaa havainnoiva mieli on luonnostaan tietoinen tapahtumien perättäisyydestä. Liike on ajan kannalta välttämätön, mutta ei ole olemassa mitään absoluuttista liikettä, josta saataisiin ajan universaalinen mittayksikkö (134:6).

Miksi aika ja avaruus ovat toisistaan erotettuina ylä- ja ala-Paratiisissa? Sitä ei selitetä. Jos selittäisiinkin, tuskin ymmärtäisimme sen. Sen sijaan aika ja avaruus ovat erottamattomat kaikissa ajallis-avaruudellisissa luomuksissa. Näissä ei ole aikaa ilman avaruutta. Teoreettisesti ei-ajallinen avaruus on olemassa, mutta todellisuudessa ainoa ajaton paikka on Paratiisin alue (135:2).

Aika on avaruuden universumeissa aina suhteellista (618:2). Se on suhteellista sekä mittayksiköiden (liikkeen mittauksen) kesken että persoonallisuuksien kokeman aikakäsitteen suhteen. Kaikissa ajallisuuden universumeissa aikaa mitataan paikallisesti ja paikallinen aika suhteutetaan suurempien yksiköiden standardiaikaan ja niin edelleen, lopulta Paratiisin standardiaikaan.

Aika henkilökohtaisena kokemuksena riippuu luodun asemasta ja ajallisuuden kokemisen pituudesta, "elinajasta", kypsyydestä ja ennen kaikkea karttuneesta viisaudesta. Esimerkki: Jos Urantian joku kuolevainen tekisi suuren rikoksen ja saattaisi aikaan maailmanlaajuisen sekasorron, ja jos hänet vangitaisiin ja tuomittaisiin kuolemaan kahden tai kolmen päivän kuluessa rikostapahtumasta, olisiko se pitkä aika? Tämä aikasuhte on verrannollinen Luciferin elämän pituuteen ja siihen, jos hänen tuomiotaan jouduttaisiin odottamaan vielä 100.000 vuotta. Ajan suhteellinen kulumisen Uversan näkökulmasta, jossa oikeudenkäynti on vireillä, voidaan ilmaista sanomalla, että Luciferin rikos otettiin käsiteltäväksi sen tekohetkestä ennen kuin kaksi ja puoli sekuntia oli kulunut. Paratiisin näkökulmasta rikos ja tuomio tapahtuivat samanaikaisesti (618:2).

Aika on Havonan ja Paratiisintällä puolella elintärkeä tekijä kai-

kessa koska se fyysistä maailman-kaikkeutta tai persoonallisuuksien toimintaa siellä. Riittävän pitkä aika on aineellisten universumien kehittämisen kannalta ehdoton edellytys. Persoonallisuuksien kannalta aika on yksi keskeinen todistusaineiston osatekijä: Tuomitun osalta on pystyttävä esittämään todiste, että vastaajalla on ollut yllin kyllin aikaa päätöstensä tekemiseen ja lopullisen valinnan suorittamiseen (315:3).

Aika on myös jumalallisen armon edellytys. Jumalallinen tuomio, jos armo ei sitä pidätä, toimii salamannopeasti. Siksi Isä persoonallisuutena osoittaa armoa, kun hän antaa luodulle riittävästi aikaa lopullisten päätösten tekemiseen. Kun armorekisteri, jumalallinen kärsivällisyys, on kulutettu loppuun, kun armon osoituksena annettu ylenpalttinen aika on tuhlatu, vasta sitten tuomio pannaan täytäntöön.

Mennyt, nykyhetki, tuleva

Ajan peruskäsitteitä ovat mennyt, kulunut, jälkeemme jätetty mennyt aika. Toisaalta on tuleva aika. Kumpikaan, sen paremmin menneisyyteen kuin tulevaisuuteen kuuluva aika, ei koskaan ole konkreettisesti samanaikaisesti saavutettavissa nykyhetkestä käsin, josta niitä persoonallisuuksien toimesta tarkastellaan.

Nykyhetki on persoonalliseen kokemukseen kuuluva menneisyyden ja tulevaisuuden täysin toisistaan erottava tekijä. Persoonallisuuden kokemus nykyhetki ottaa aineksensa tulevaisuudesta ja siirtää ne kokemuksellisuuden kautta menneisyyden muistoiksi. Ilman persoonallisuutta ei ole muuntavaa nykyhetkeä, on vain nykyhetkessä kuluva aikaa ilman suunnitelmallista tulevaisuutta tai muistoihin perustuvaa menneisyyttä. Luonnollinen edustaja tällaisesta on materiaallinen luonto: se ei suunnittele eikä muistele, se toimii ainoastaan omien lainalaisuuksiensa mukaan eikä ole itsetietoinen omasta olemisestaan.

Nykyhetki on ajallisuuteen kuuluva aktuaalisen kokemisen hetki, josta ei voi irtaantua kumpaankaan suuntaan. Nykyhetki kahlehtii ja kirjaimellisesti erottaa meidät mennyt-tulevasta, sillä ei ole olemassa mitään ”laajennettua nykyhetkeä”, hetkeä, joka kestäisi jonkin aikaa tai pitempääkin tai useita nykyhetkiä, joista joku olisi ikään kuin menneisyydessä, joku tulevaisuudessa. Nykyhetki on yksi ainoa kokemisen tila, ohikiitävä hetki. Se kuin vierivä kuula kaltevassa urassa: liike on yhdensuuntaista ja pysähtymätöntä. Tai nykyhetki on kuin satelliitin lopputonta ”putoamista” vakaalla kiertoradalla, jolla ei ole loppua.

Pilkommepa nykyhetken kuinka

lyhyeksi tahansa, edelleen nykyhetki on olemassa. Äsken se oli ja nyt on ohi. Yritykset pidentää nykyhetkeä sortuvat liikkeen vuoksi: aika kuluu eikä nykyhetki ole enää sama – se on vaihtunut toiseksi. Nykyhetki ei ole myöskään sarja toinen toisistaan erotettavia nykyhetkiä, sillä nykyhetki on persoonallisuuden kokemuksessa jatkuvaa, ei paloitetua. Nykyhetki on ajallisesti koettavissa havaintojemme ja ymmärryksemme rajallisissa puitteissa jatkumona, ainajatkumona (lue lisää: ”Nykyhetken merkitys ihmiselle ikuisuuden kannalta”, **Matti Tossavainen**, *Heijaste* 2/2008).

Ikuinen menneisyys ja ikuinen tulevaisuus

Ajan raja-arvo, kun ajan mittayksiköiden määrää kasvatetaan loputtomasti, on ikuisuus, jompaankumpan suuntaan tahansa. Ajallisessa mielessä puhuttaessa koskaan alkamattomasta, esimerkiksi Jumaluudesta, käytämme ilmaisua, että hän on ollut olemassa ikuisesta menneisyydestä asti. Toisaalta puhuessamme Jumaluudesta eksistentiaalisena olentona laitamme häneen mielellemme myös attribuutin ikuinen tulevaisuus sen lisäksi, että toteamme hänen elävän joka hetki nykyisyydessä.

Ikuisesta menneisyydestä esittämämme tulkinta on mielen tekemä kepponen, sillä koskaan alkamaton ei ole ajallisesti mitattavissa, ei edes menneiden ikuisuuksien ikuisuudessa tapahtuneeksi tapahtumaksi. Itse asiassa se on mahdotonta, koska meidän rajallinen aikasidonnainen ajattelumme vaatii väistämättä alun, jota ei ole.

Jumaluuden osalta meidän on kenties mahdollista ymmärtää se, ettei Jumaluuksilla ole koskaan loppua eli jumaluus on olemassa ikuisesti. Toivomme sitä myös itsemme suhteen. Sen sijaan ajatus Jumaluuksien koskaan alkamattomuudesta on ällistyttävä ja häkellyttävä. Kun ajatukseen tottuu ja vähitellen kasvaa sen suhteen, ajatus Jumaluuksien koskaan alkamattomuudesta tuntuu luonnolliselta, lopulta ainoalta vaihtoehdolta siitä huolimatta, että eksistentiaalisuutta verhoaa täydellinen mysteeri. Kun hyväksymme Jumaluuksien olevan koskaan alkamattomia, rinnakkaisia ja sisältävän menneen, nykyhetken ja tulevaisuuden, olemme ylittäneet ajan ja luoneet parhaan mahdollisen eksistentiaalisuuskäsitteen MINÄ OLEN, joka pitää sisällään käsitteet MINÄ OLIN ja MINÄ TULEN OLEMAAN.

Jumaluuden osalta meidän on kenties mahdollista ymmärtää se, ettei Jumaluuksilla ole koskaan loppua eli jumaluus on olemassa ikuisesti. Toivomme sitä myös itsemme suhteen. Sen sijaan ajatus Jumaluuksien koskaan alkamattomuudesta on ällistyttävä ja häkellyttävä. Kun ajatukseen tottuu ja vähitellen kasvaa sen suhteen, ajatus

Jumaluuksien koskaan alkamattomuudesta tuntuu luonnolliselta, lopulta ainoalta vaihtoehdolta siitä huolimatta, että eksistentiaalisuutta verhoaa täydellinen mysteeri. Kun hyväksymme Jumaluuksien olevan koskaan alkamattomia, rinnakkaisia ja sisältävän menneen, nykyhetken ja tulevaisuuden, olemme ylittäneet ajan ja luoneet parhaan mahdollisen eksistentiaalisuuskäsitteen MINÄ OLEN, joka pitää sisällään käsitteet MINÄ OLIN ja MINÄ TULEN OLEMAAN.

Ikuinen nykyhetki

Koskaan alkamattomat Jumaluudet elävät ajan ulkopuolella, sillä heillä on kaikki aika, ikuisuudet mukaan lukien. Me, ajallisuuteen syntyneet, elämme ajan ja avaruuden ehdoilla, ikuisuuden ulkopuolella, olemme fyysiseltä osalta täysin ja mielen lähes täysin aikasidonnaisia: fyysiset tapahtumat synnyttävät liikkeen ja aikaa mitataan peräkkäisten tapahtumien välisinä hetkinä, tiettyjen liikkeiden toistumisen perusteella ja mielen osalta olemme ainutlaatuisesti ajan tuntevia.

Absoluuttinen Jumaluus on olemukseltaan ikuista. Jumaluuksille sekä aktuaalisuus että potentiaalisuus on yhtä reaalista. Aika on väline, jolla absoluuttisuuden potentiaalisuudet muutetaan ajan ja avaruuden aliabsoluuttisiksi aktuaalisuuksiksi. Toisaalta Jumaluuksien potentiaali on niin suunnaton, että tarvitaan ikuisuuksien ikuisuus ennen kuin potentiaalit on ammennettu tyhjiin, jos sittenkään.

Jumalat toimivat ikuisuuden päämääriin mukaan ja ne sisältävät aina potentiaalit kuin myös aktuaalisuuteen kuuluvat jo toteutuneet realiteetit. Jumaluuden suhde ajallisuuteen on ikuisuuden näkökulma, ei ajan kulumisen näkökulma, joka on meille niin tuiki tärkeä. Jumaluus katsoo aina kokonaisuutta ja mittaa edistymistä ”aktualisoitunut suhteessa jäljellä olevaan potentiaalisuuteen” sekä ”aktualisoitunut suhteessa lopulliseen päämäärään” -mittarilla, ei kuluneella ajalla.

Jumaluuksien kannalta aika ei ole relevantti muuten kuin välineenä luotujen kokemuksellisuuden kartuttamisessa ja viime kädessä kokemuksellisen Jumaluuden luomisessa. Toisin päin sanottuna Kokemuksellinen Jumaluus toimiessaan persoonallisuutena on avain johonkin vielä suurempaan, joka ylittää ajan, avaruuden ja niihin liittyvän kokemuksellisuuden, joka Kokemuksellisessa Jumaluudessa on ammennettu tyhjiin ja joka tavoittelee superkokemuksellisuutta olevaistaakseen Perimmäisen Jumaluuden.

Jumaluuteen kuuluu kaikkialla läsnäolevuus ja kaiken tietävyys, mikä johtuu siitä, että jumaluudet ylittävät ajan ja avaruuden: heidän suhteensa aikaan ja avaruuteen on transsendenttinen, heidän asemansa on absoluuttinen ja viisautensa infiniittinen. Jos jumaluudet toimisivat ainoastaan infiniittisyydessä ja absoluuttisuudessa, kaikki olisi valmista heti, mutta siitä puuttuisi luoduille ajan tuoma kokemuksellisuus.

Koska jumalallisiin päämääriin kuuluu luotujen täydellistäminen kokemuksellisuuden kartuttamisen keinoin, kokemuksellisen Korkeimman Olennon luominen, Perimmäisyyden olevaistaminen, mahdollisesti kokemuksellisen Absoluutin aikaansaaminen, viime kädessä Jumaluuksi-

en paljastaminen luoduille, niin tuloksena on Infiniittisyyden rikastuttaminen seuraan suunnattomat joukot täydellistyneitä luotuja. Potentiaalisuuksien muuntaminen aktuaalisiksi realiteeteiksi vaatii aikaa, joka syntyy liikkeen vaikutuksesta avaruudessa. Aika on Jumalan työväline -hidas, mutta ehdottoman varma. Sitä paitsi Jumalalla ei ole kiire: hänellähän on ikuisuus aikaa.

Meillä ajallisuudessa elävillä on hitunen Jumaluuksien näkökulmaa ja se on lähempänä kuin kuvittelemmekaan. Kyseessä on nykyhetki. Se on ajallista iätijatkuvuutta ja samalla ehdottoman kokemuksellista. Huomaamme olevamme osasia siinä jättimäisessä suunnitelmassa, jonka Jumaluudet ovat panneet toimeen. Jotta vapaa tahto pääsee toimimaan ajallisuudessa, tekemään ratkaisuja ja kartuttamaan kokemusta, Jumaluudet ovat viisaasti pitäneet kaiken ennaltatietämyksensä omana tietonaan.

Iätijatkuva nykyhetki on meille ajallisuuden kokijoille ajallisen ikuisuuden vastine. Se on tyystin toisenlainen matemaattisen raja-arvon avulla on saavutettavissa tulevasta ikuisuudesta. Tuleva ikuisuus on iäti saavuttamaton, sillä äärettömään määrään aikayksikköjä voidaan lisätä vielä yksi. Siten tuleva ikuisuus pysyy koko ajan avoimena, koskaan sulkeutumattomana, ei koskaan kokonaan koettuna, käsittämättömänä ja lopullisuuden osalta saavuttamattomana. Jumaluuksien lopulliset päämäärät toteutuvat varmasti, mutta luotujen löytöretki Jumaluuksien paremmaksi tuntemiseksi ei lopu koskaan, ei edes luodun täydellistymisen jälkeenkään.

Nykyhetki ymmärrettynä iäti-jatkuvuutena on meidän kokemuksessamme ikuisuutta. Nykyhetkessä eläminen on sama kuin iäti jatkuva nykyhetki (1295:1): se on kokemuksellinen ikuisuus. Nykyhetki on persoonallisuuden kokema kiintopiste keskellä mennyt-tulevaa.

Matemaattinen ikuisuus on abstraktio, saavuttamaton ja täysin mahdoton kokea. Se voidaan kokea ainoastaan osittain ja epäsuorasti loputtoman nykyhetken kautta. Jos mielikuvituksessamme siirrämme nykyhetken tulevan (matemaattisen) ikuisuuden ajankohtaan ja katselemme taaksepäin, havaitsemme olleemme olemassa koko menneen ikuisuuden. Käsitteellisesti se merkitsee samaa kuin että me olisimme olleet aina eli ikuisesti olemassa. Se vuorostaan merkitsee sitä, ettei meillä olisi alkua, mikä ei pidä paikkaansa.

Ajan raja-arvo, ikuisuus, aiheuttaa väistämättä käsitevääristymiä, mutta nykyhetken iätijatkuvuus, ikuinen nykyhetki ei sitä tee. Elämme OLEN-tilassa ja siinä on rahtunen jumaluuden MINÄ OLIN, MINÄ OLEN ja MINÄ TULEN OLEMAAN -tilasta. Kun vähitellen kykenemme laajentamaan näkemyksemme mennyt-tulevaan, jopa koskaan alkamattomaan ja koskaan päättymättömään aikaan, lähestymme Jumalallista tapaa toimia.

Ajan mittayksikön piteneminen kokemuksen ja viisauden kasvaessa

Meillä on mahdollisuus iäistää persoonallisuutemme samastamalla mielessämme asuvaan henkeen. Se on samaa kuin, että päättämme täyttää Isän tahdon. Tahdon pyhittäminen on ikuisuusrealiteetin todellistaminen meille itsellemme.

Kun ihminen iäistää itsensä samaistumalla kaikkein korkeimpaan hengelliseen realiteettiin, Isään, hän vakauttaa elämänsä nykyhetkessä: hänen päämääränsä pysyy muuttumattomana. Ajan kulumisella ei tuolloin ole enää merkitystä tavoitteen suhteen. Näin on alkanut koskaan päättymätön Jumalan hengen ja ihmisolemuksen liitto (1295: 2).

Pieni lapsi elää melkein kokonaan nykyhetkessä: menneisyyttä ei juuri ole eikä ajattelu vielä yllä perustarpeiden tyydyttämistä pitemmälle. Aikuinen, joka unohtaa menneisyytensä eikä huolehdi tulevaisuudestaan, on kuin tuo lapsi, jolla on kaikki mahdollisuudet kasvaa, oppia kokemastaan ja viisastua, mutta jonka hän on jättää tekemättä. Tällaisen aikuisen aikahorisontit menneisyyteen ja tulevaisuuteen on lyhyt eikä vähäinen menneen kokemuksellisuus kartu tulevaa koskevaksi viisaudeksi.

Missä hyvänsä yksilöidyssä älyllisessä olennossa vallitsee suora verrannollisuus kypsyyden ja aikatietoisuudesta kertovan mittayksikön välillä. [1295:3] Tuo mittayksikkö pitenee sitä mukaa, kun kokemus, viisaus ja arvostelukyky kasvavat. Menneen kokemus tuo mahdollisuuden hahmottaa tulevaa viisauden avulla. Kun ihminen tekee päätöksiä, hän ottaa kasvaessaan huomioon entistä enemmän menneisyyden kokemukset, kytkee ne tulevaisuutta koskeviin arviointeihin omaamaansa viisautta käyttäen ja noilla välineillä syntyy sellaista, joka tulee olemaan, joka saavuttaa reaalisuutensa tulevassa nykyhetkessä.

Kun ihminen laajentaa näkökulmaansa menneeseen ikuisuuteen ja ulottaa sen ikuiseseen tulevaisuuteen, hän alkaa hahmottaa, mikä on nykyhetkessä elämisen merkitys. Hän ymmärtää, että nykyhetki on iätijatkuvuutta, jossa yhdistyvät menneisyyden kokemuksellisuus ja tulevaa arvioiva viisaus. Mitä pitemmälle ihminen kurkottaa menneisyyteen, jopa koskaan alkamattomiin eksistentiaaleihin ja mitä kauemmas tulevaisuuteen, jopa ajan ulottumattomiin, sitä enemmän hän pääsee

irti nykyhetken kahleista ja alkaa omata ajattelussaan piirteitä, jotka ovat Jumaluuksille luontaisia ja joilla on kaikki aika.

Vakaus syntyy vain näin. Kasvaminen ja kypsyminen jatkuvat nykyhetkessä entistäkin voimallisemmin samalla kun persoonallisuus vapautuu nykyhetken sisältyvistä rajoituksista. *Menneisyyden kokemukseen perustuvat kypsyyttä osoittavat suunnitelmat saavat alkunsa nykyisyydessä senlaatuksina, että ne ovat omiaan lisäämään tulevaisuuteen kuuluvia arvoja.* [1295: 7]

Kypsymättömyys ja taantuminen eristävät nykyhetken ei-nykyisestä, irrottavat sen menyt-tulevasta. Tällainen persoonallisuus voi olla laiska ajattelija tai myös älyn jättiläinen. Hän tarkastelee välitöntä tapahtumien virtaa, itse asiassa liikettä, joka on aineen ja avaruuden tuotetta. Hänelle niiden ulkopuolella ei ole mitään, koska se ei ole mitattavaa. Tai hän ei edes viitsi ajatella. Osittaisuuksia tutkimalla ei saada kuvaa kokonaisuudesta, *ei-aluttomuudesta* eikä *koskaan-loputtomuudesta*, *ei aina-olemisesta* eikä *ikuisista päämääristä*.

Nykyisyys ei ole vain alkuperän ja historiallisen kehityksen tulos, vaan se riippuu mitä suurimmassa määrin myös tulevaisuudesta, sinne asetetuista päämääristä. Hengellisen viisauden kasvu rakentuu näille tekijöille. Jättämällä tietoisesti päämäärät ja lopullisuudet pois painiskellaan virheellisten päätelmien suossa ja yritetään ratkoa ajallisuuden ja sen ylittäviä ongelmia vain tiedolliseen, historialliseen näkökulmaan, kausaatioon nojautuen, päämäärät unohtaen.

Kypsyys yhdistää menneen, nykyisyyden ja tulevaisuuden rinnakkaisiksi, jopa kaiken ajan sisältäväksi näköpiiriksi, jolloin ihminen alkaa hahmottaa kokonaisuutta. Siihen kuuluu kyky ymmärtää koskaan alkamattoman ja päätty-mättömän jumaluuden olemassaolon mahdollisuus ja jonka reaalisuuden absoluuttisuus paljastuu viimeistään silloin, kun saamme suoran kokemuksellisen yhteyden mielessämme asuvaan henkiytimien.

Ajanlasku

Paratiisi ja Havona

Paratiisissa ei lasketa aikaa, mutta niin tehdään Havonan kehillä. Paratiisi-Havona-järjestelmän standardiaika on määritelty seuraavasti: Paratiisi-Havonan standardipäivän pituus perustuu aikaan, jonka ensimmäisen eli sisimmän Ha-

vonakehän planetaariset asuinsijat tarvitsevat tehdäkseen yhden kierroksen Paratiisin Saaren ympäri (153.3) 14:1.12. Meidän Urantian ajalla mitattuna kyse on tuhannesta vuodesta vähennettynä 7 minuutilla ja $3 \frac{1}{8}$ sekunnilla. Kirjaimellisesti on totta, että Isälle yksi päivä on meille tuhat vuotta.

Jokaisella Havonan kehällä on yhdenmukainen aika, sillä samalla kehällä olevien sfäärien kiertoaika Paratiisin ympäri on sama. Sen sijaan eri kehillä sijaitsevilla sfääreillä on kullakin oma aikansa ja vuosi pitenee sitä mukaa, kuta ulommille kehille siirrytään.

Paratiisin-Havonan aika toimii standardimittana seitsemälle superuniversumille. Paratiisin-Havonan-järjestelmässä on myös muitakin ajanlaskuun liittyviä mitayksiköitä, mutta niitä ei kerrota.

Superuniversumit

Jokaisella superuniversumilla on oma standardiaikansa. Orvonton, joka on seitsemäs superuniversumi, noudattaa aikaa, jonka yksi päivä on lähes 30 meidän vuorokauttamme. Orvontonin vuosi on 100 standardipäivää eli lähes 3 000 vuorokautta (noin 8 meidän vuot-tamme).

Oletettavasti Orvontonin suur- ja piensektoreilla on myös oma ajanseuranta kuin on myös meidän paikallisuniversumissamme.

Paikallisuniversumit, konstellaatiot, järjestelmät ja planeetat

Nebadonin yksi standardipäivä, niin kuin se Salvingtonin mukaan lasketaan, on runsaat 18 vuorokautta ja standardivuosi 100 standardipäivää eli 5 Urantian vuotta. Nebadonissa aika viestitetään Salvingtonista ja se on kaikkien konstellaatioiden ja järjestelmien standardiaika. Konstellaatiot hoitavat ajanlaskuaan Nebadonin ajan mukaan, kun sen sijaan järjestelmät noudattavat yksittäisten planeettojen tavoin omaa ajanlaskuaan. Siten meidän järjestelmässä käytetään sekä Salvintonin aikaa että omaa Satanian aikaa.

Ajanlaskun vakiointi

Ajanlasku vakioidaan superuniversumien päämajoissa. Sieltä vakioitu aika viestitetään aina paikallisuniversumeihin saakka. Vakioinnin suorittaa tietty olentoryhmä. Sellainen olentoryhmä on myös Salvingtonissa, jonka aika vakioidaan superuniversumin aikaan.

Aika on keskeinen suure kaikkialla aika-avaruudessa ja niin sen tarkka mittaaminen on tärkeää. Aikaa mitattaneen varmaan monella tapaa, mutta yksi on erikoinen: olennot, jotka ovat täysin erikoistuneita eräiden fyysisten suureiden mittaa-

miseen ja tarkkaan laskemiseen. Me emme voi pitää niitä persoonallisina, vaan ehkä parempi on kutsua heitä eläviksi koneiksi. Tällaiset olennot ovat frandalankeja ja niistä ne, jotka mittaavat myös aikaa, käytetään nimitystä kronoldekit. Nämä elävät koneet tai elävät mekanismit ovat entiteettejä, jota pystyvät suunnattomiin laskutoimituksiin jopa äärimmäisellä tarkkuudella (329:1).

Ajantaju

Urantia-kirjan näkemys

Urantia-kirja esittää kolme erilaista ajantajutapaa. Ne ovat seuraavat:

1. Mielen tajuama aika,
2. Hengen tajuama aika ja
3. Persoonallisuuden anti: ainutlaatuinen ajantaju.

Mieli, joka on eläimillä eli ei-hengellisillä olennoilla, tajuaa ajan kolmesta komponentista vain kaksi ensimmäistä eli menneisyyden muistamalla ja nykyisyyden havaitsemalla ja kokemalla. Ihminen on hengen asuttama ja siksi hänellä on kyky hahmottaa tulevaisuutta: hänellä on ennalta hahmottamisen kyky. Mielen tajuama aika johtuu peräkkäisyydestä, liikkeestä ja näistä saadaan ymmärrys, taju tapahtuman kestosta.

Hengen tajuama aika ei ole sidoksissa aineelliseen liikkeeseen, vaan kyse on liikkeestä kohti Jumalaa, tietoisuus liikkeestä kohti enentyvän jumalallisuuden tasojen. Persoonallisuuden tajuama aika luo ajantajun Todellisuuden ymmärtämisestä sekä tietoisuuden läsnäolosta ja kestosta (persoonallisuus on aina jossain silloin, kun se on tietoinen itsestään). Persoonallisuus ei ole ajan ja avaruuden tapahtumia pelkäämään myötäilevä, vaan mitä suurimmassa määrin se voi olla niiden kosmisena aiheuttajana.

Ajan moninaisuus

Aika on kulttuurisidonnaista. Vuorokaudet, viikot, kuukaudet ja vuodet rytmittävät elämäämme. Meillä on yhteisesti sovitut kellonajat. Ne antavat illuusion siitä, että juuri meidän aika olisi oikea aika. Kun aikaa tutkitaan kulttuurisidonnaisesti, havaitaan, että joissakin kulttuureissa ei ollut edes ajan käsitettä. Siouxintiaaneilla ei ollut sellaisia sanoja kuin ”myöhässä” tai ”odottaa”. He eivät tiedä, mitä tällaiset käsitteet tarkoittavat.

Kokemuksissa, joita aika rajoittaa, liittyy käsitys ajasta opettajana samoin kuin mahdollisuuksien ja näkökulmien antajana. Aika ei ole pelkästään kelloja kalenteriaikoihin liittyvää, vaan aikakäsitteitä on paljon niiden ulkopuolella.

Me pohjoismaalaiset olemme ”asia kerrallaan” kansaa (tai ainakin olemme sellaisia olleet). Haluamme rytmittää asiat peräkkäin ajallisesti. Etelämaalaiset ovat ”asiat rinnakkain” kansaa, missä tehdään montaa asiaa yhtä aikaa ja useimmiten monen ihmisen kanssa. Nämä kaksi aikaan liittyvää kulttuuria johtavat kohdatessaan siihen, että pohjoismaalaiset pitävät etelämaalaisia ”hössöttäjinä”, jotka eivät ota toisia huomioon. Toisaalta etelämaalaiset eivät mitenkään ymmärrä sitä, miksi pitää kaikkien keskittyä vain yhteen asiaan kerrallaan ja noudattaa kronologista etenemistä: he pitävät omaa rinnakkain toimivaa tapansa tehokkaampana.

Väitetään, että USA:ssa ihmiset ovat käytännöllisesti katsoen luopuneet menneisyydestään: se ei ole heidän mielessään. Joissakin afrikkalaisissa heimoissa menneisyys on kirkkaana edessä: onhan se konkreettista, juuri tapahtunutta. Joissakin kulttuureissa tietyn ajan jälkeen jotkin asiat menettävät merkitystään. Meillä valokuva-albumit menettävät usein merkityksensä kahden sukupolven jälkeen: konkreettisuus ja kasvojen tunnistettavuus ovat jo haihtuneet. Joissakin kulttuureissa unholaan vaipeuksia ei ole, vaan tapahtuma säilyy elävänä muistoissa vanhenematta koskaan.

Meille länsimaalaisille ”eteenpäin” merkitsee tulevaisuuteen suuntautumista (jopa menneisyys unohtaen). Heparalaisissa kielissä ja muinaisessa Egyptissä tulevat tapahtumat sijaitsivat aina takana. Taaksepäin ei voi nähdä, sillä tunnetut asiat ovat edessä.

Ajan voi luokitella myös ihmisten henkilökohtaisten näkemysten perusteella. Aika voi olla formaalista (yhteistä), se voi olla formaalista (yksityistä) tai se voi olla teknistä. Formaalin on meidän perinteinen ajankäsitys: Karkausvuosi on 365 päivää (plus yksi karkauspäivä joka neljäs vuosi). Oma ikämme lasketaan formaalisina vuosina. Jos joku sanoo, että ”tuohon hommaan menee ainakin vuosi”, niin se voi tarkoittaa melkein mitä tahansa nollan ja yhden vuoden välistä tapauksesta ja henkilöstä riippuen. Joku voi sanoa, että ”sehän kestää ikuisuuden”, vaikka kyse ei todellakaan ole siitä. Tällainen ”ikuisuus” saattaa syntyä esimerkiksi siitä, kun hypää ensimmäisen kerran kymmenestä metrillä altaaseen. Myös käsite ”kohta” voi merkitä melkein mitä tahansa. Samoin ”vähän ajan päästä”, sillä toisilla se tarkoittaa ”varsin pian”, mutta toisilla tuskatuttavan pitkän ajan kuluttua. Sitä paitsi ”kohta” samalla henkilöllä voi tarkoittaa eri pituisia aikoja tilanteesta ja tehtävästä riippuen.

Henkilökohtainen aika on monivivahteista. Jopa ajantaju voi hä-

vitä, kun keskittyy johonkin tehtävään intensiivisesti. ”Odottavan aika on pitkä” varsinkin, kun rakastunut odottaa sovittua tapaamista. Aika aivan selvästi ”matelee”, kun toinen myöhästyy. Aika vuorostaan ”kiittää”, kun rakastavaiset ovat tavanneet.

Tulevaisuuteen orientoitunut henkilö alkaa suunnitella seuraavaa vuosilomaansa edellisen päätyttyä. Nykyisyyteen orientoitunut saattaa unohtaa tilata matkan ja joutuu sen vuoksi improvisoimaan lomamatkan, yleensä aivan viime hetkillä. Jopa tulotasot vaihtelevat sen mukaan, onko ihminen tulevaisuusorientoitunut (ansiotaso korkeampi) vai onko nykyisyysorientoitunut (ansiotaso alhaisempi). Hengellinen kasvu pidentää aikahorisonttia sekä menneisyyteen että nykyisyyteen, kuten aiemmin todettiin.

Ajan puoliin kuuluu ”rytmejä” ja ”syklejä”. Sykli muodostaa aikapuitteen. Kaikilla tapahtumilla on oma aikasyklinsä, jopa ihmisellä elinkaarensa. Ajan puoliin kuuluu myös ”ajoitus”, esimerkiksi saapuminen ”kreivin aikaan”. Milloin aika on ”kypsä”? Samoin ajassa toimimisella on ”järjestyksensä”, missä yksi asia tapahtuu ensin, sitten toinen ja niin edelleen. Ajalla on myös ”vauhtinsa”, sillä jotkut tapahtumat tapahtuvat eri vauhtia ja luonnollisesti ”kestoinsa”. ”Ystävyys kestää ikuisesti”.

Ajan puoliin kuuluu myös ”intensiivisyys”, se kuinka merkittäviä jotkut tapahtumat ovat, kuinka kiinni ajassa kuljemme. Ajan ominaisuus on myös yksisuuntaisuus ja palautumattomuus. ”Tehty, mikä tehty”, vaikka mielessä kadummekin tekoa ikään kuin olisi vielä mahdollisuus jättää se tekemättä (lähde pääosin: *Aika muovailuvahana*, Veli-Matti Toivonen ja Timo Kauppi, 1999).

Syklinen aika

Syklisyys kertoo luonnon kiertokulusta. Se on varhainen aikakäsitys. Vuodenkierto oli muutumatonta ja noudatti samaa rytmää. Elämä ja aika on silloin samojen asioiden kiertoa. Syklisellä ajalla ei ole alkua eikä loppua: yhden syklin jälkeen on toinen sykli eikä se suuntaudu tulevaisuuteen, vaan palaa aina lähtökohtaansa. Menneisyys luo leimansa ajatteluun, koska syklisyydessä nykyisyys ja menneisyys ovat hallitsevia. Syklisen ajan keskeinen aikahorisontti on syklin pituus: sen puitteissa tehdään suunnitelmia.

Kaikki *Urantia-kirjassa* esitetyt aikamääreet alkaen Paratiisi-Havonan standardiajasta aina yksittäisen sfäärin mittaamaan aikaan perustuu syklisyyteen: ai-

ka mitataan sfäärin kiertämisestä itsensä ympäri tai jossakin tapauksessa kierron osasta suhteessa kokonaiskiertoon (esimerkiksi paikallisuniversumin standardiaika).

Lineaarinen aika

Siirtyminen maatalousvaltaisesta yhteiskunnasta teolliseen yhteiskuntaan muutti työtapoja: täsmällisyys oli tärkeää. Milläpä täsmällisyyttä mitattiin kuin sovitilla kellonajoilla ja aikatauluilla. Teollistumisen myötä tarkkuutta tarvittiin entistä enemmän. Höyryjunat lähetettiin matkaan tiettyyn aikaan ja ne noudattivat aikatauluja. Työstä tuli aikatauluihin sidottua. Lineaarinen aikakäsitys perustuu juuri tähän: toiminta on riippuvaista aikatauluista, mutta ei niinkään vuodenojoista.

Lineaarinen aikakulttuuri, jota mitä suurimmassa määrin elämme, perustuu kurinalaiseen aikaetiikkaan. Me pohjoismaalaiset olemme tässä suhteessa esimerkkioppilaita: myöhästymistä katsotaan karsaasti. Joissakin kulttuureissa sovitusta ajasta ”myöhästymisen” pari tuntia ei merkitse mitään. Huomenna voi tarkoittaa aidosti huomenna, mutta hyvin todennäköisesti ylihuomenna tai viikon kuluttua.

Lineaariseen aikakulttuuriin kuuluu julkisten paikkojen varustaminen kelloilla. Kaupungin keskustoissa kulkiessa ei voi välttyä viestiltä, kuinka paljon kello on. Muuten me kysymme: ”Paljonko kello on?” vaikka haluammekin tietää, mitä aika on juuri nyt.

Muuten, kun aikaa aikanaan ryhdyttiin teknisin välinen mitaamaan, niin mitä sanottiin ”pirunmyllyksi”? Se oli uuden ajan symboli: kello.

Myöskään lineaarisessa aikakäsityksessä ei ole alkua eikä loppua, kuten sitä kuvaavalla viivallakaan. Nykyhetki on se aikatie-toisuuden piste, joka lipuu vakaasti ja jatkuvasti tuolla viivalla. Ei ole katkoksia eikä syklistä vaihtelua.

Kiire ja niukkuus kuuluvat lineaariseen aikaan. Yhteiskunnan monimutkaistuesssa kiire kasvaa: tehtävät eriytyvät ja niitä on jopa enemmän kuin yksi ihminen kykenee tekemään. Yhteen lineaariseen aikayksikköön joudutaan mahduttamaan enemmän tehtäviä kuin niiden suorittamiseen todellisuudessa kuluisi aikaa. Kiire ahdistaa ja luo stressiä. Syntyy ajan puute. Tämä on merkillistä lineaarisessa ajassa, sillä aikaahan tulee koko ajan lisää: ihminen haluaa enemmän kuin ehtii tehdä.

Joillakin on taipumus hoputtaa, jotta päästään matkaan, vaikka ei ole kiire mihinkään. Bussimatalla Vienan Karjalassakin ta-

pasi tällaisia. Arvostamani sotahistorioitsija **Sampo Ahto** oli oppaana matkalla. Saimme häneltä hyvän neuvon juuri lineaariseen aikaan ja hoputtamiseen liittyen. Hän totesi, että miksi hoppuilla, koska ”aina on oltava jossain”. Huomio oli suuri helpotus, hoppu katosi ja saattoi keskittyä taitelutantereen historiaan. Toteamus osoittaa, että aika ja avaruus liittyvät aina kiinteästi toinen toisiinsa.

Aika kielellisen ilmauksen keinoin

Aika kielellisinä ilmauksina voi tulla ilmi esimerkiksi seuraavan lainauksen avulla: *Kun sinulla on aikaa, mitä sinulla silloin on? Kun aika matelee tai lentää, niin mikä matelee ja mihin tai miten se lentää? Kun aika pysähtyy, mikä silloin pysähtyy ja missä? Tai että, mitä aika on, kun se rientää, juoksee, käy vähiin, parantaa haavat, kypsyy ja patinoi? Mitä aika on, kun sitä voi säästää, kuluttaa, antaa, saada, voittaa, hukata, haaskaata, tuhkata, seurata? Mitä aika on, kun sitä voi tappaa? Mitä aika on silloin, kun se ei odota ja kun se tekee tehtävänsä? Aika on kypsä ja asiat ottavat aikansa. Ajassa liikkuu asioita. Missä ne liikkuvat, kun ne eivät liiku ajassa? (Aika muovailuvahana, **Veli-Matti Toivonen** ja **Timo Kauppi**, 1999, s. 16).*

Tai mitä ovat ”Ajan haasteet” (Pertti Leinonen, pääkirjoitus Heijaste 4/2009)? Niin, millaista varallisuutta aika on, kun *aika on rahaa*? Millainen henkilö on *Neiti Aika*? Kun *aika kuluu*, niin miten se kuluu, vähenekö se? Voimmeko estää aikaa kulumasta *tarttumalla hetkeen*? Voimmekin kysyä: *Onko Sinulla hetki aikaa*? Mitä Sinulla silloin oikeastaan on?

Aika-avaruus: yleinen suhteellisuusteoria

Yleisessä suhteellisuusteoriassa aika ja avaruus ovat muuttuvia: liikkuva kappale tai vaikuttava voima muuttaa ajan ja avaruuden kaarevuutta. Vastaavasti ajan ja avaruuden kaarevuus vaikuttaa kappalten liikkeisiin ja niihin vaikuttaviin voimiin. Aika ja avaruus vaikuttavat kaikkiin maailmankaikkeuden tapahtumiin ja päinvastoin. Voidaan sanoa, että osa vaikuttaa kokonaisuuteen ja kokonaisuus osaan. (*Ajan lyhyt historia*, Stephen W. Hawking, WSOY, 1988).

Aika-tiivistys

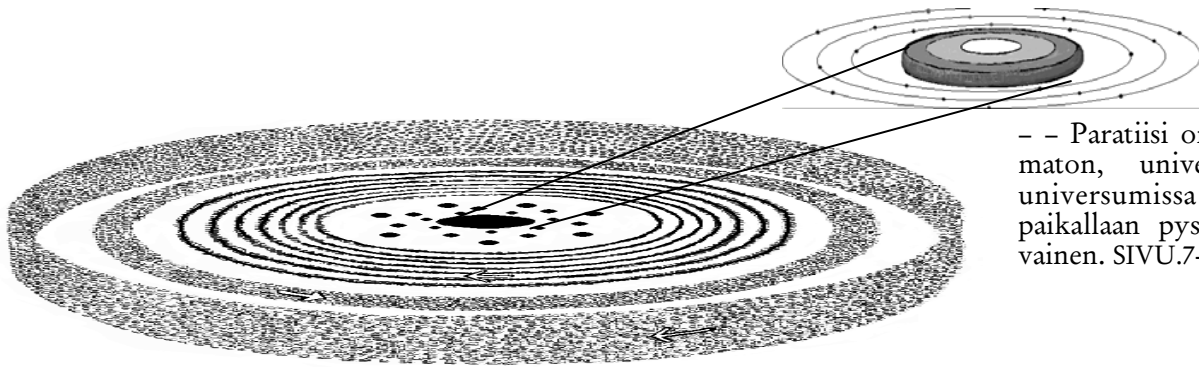
- Ajattomuus esiintyy ainoastaan Paratiisissa

- Aika ja avaruus alkavat Paratiisista, mutta ovat erillisiä
- Aika ja avaruus Paratiisin ulkopuolella ovat aina toisiinsa sidoksissa (teoriassa ajaton avaruus on olemassa)
- Aika on kytketty liikkeeseen, joka tapahtuu avaruudessa
- Aika antaa meille mahdollisuuden ymmärtää peräkkäisten tapahtumien kulun eli syy-seuraussuhteet
- Avaruus auttaa meitä ymmärtämään samanaikaiset rinnakkaiset tapahtumat
- Aika on suhteellista ja liikkeestä mitattu
- Mitään absoluuttista liikettä ei ole eikä siitä johtuen mitään absoluuttista aikaakaan
- Ajanmittauksen perusyksikkö on Paratiisin standardiaika
- Jokaisella seitsemällä superuniversumilla on oma standardiaikansa
- Paikallisuniversumilla on oma standardiaikansa
- Jokainen asuttu sfääri noudattaa omaa aikaansa
- Ajanlasku vakioidaan tiettyjen olentojen toimesta ja mitataan äärimmäisen tarkasti

- Ajantaju esiintyy kolmena muotona: Mielen ja hengen kokemana aikana sekä persoonallisuuden ainutlaatuisena aikatietoisuutena
- Aika on kulttuurisidonnaisista ja käsitteellisesti moninaista
- Aika voi olla syklistä tai lineaarista, mutta aina yksisuuntaista ja peruuttamatonta
- Persoonallisuus voi ylittää ajan: sillä on ennalta hahmottamisen kyky
- Aika on meille annettu lahja
- Meidän tulee pitää "leiviskästä" hyvää huolta
- Aikatietoisuus laajenee sitä kauemmas menneisyyteen ja tulevaisuuteen, mitä pitemmälle ihminen saa mielensä hallintaan, mitä enemmän hän samaistuu henkeen, mitä enemmän hän iäistää ajatteluaan
- Täydellinen riippuvuus nykyhetkestä häviää ja tilalle tulee ikuisuusnäkökulma
- Ikuisuusnäkökulman ymmärtäminen antaa mahdollisuuden elää nykyhetki väkevästi, voimallisesti ja antaa mahdollisuuden kokea sel-laista onnellisuutta, jota ei välineellisen päämäärän tavoittelun kautta koskaan saavuteta: onnellisuus saavutetaan vain arvojen kasvulla
- Syvä rauha on mahdollinen ja meidän nykyhetkessä "olemisemme" saavuttaa viipaleen jumalallisesta MINÄ OLEN -OLEMISESTA
- Ikuisuustavoittemme, Isän tahdon toteuttaminen ja siihen pysyvä sitoutuminen on meille potentiaalista ja saavutuksemme ovat aktuaalisia. Isälle potentiaalinen on sama kuin aktuaalinen, sillä hänellä on kaikki aika.
- Meille se merkitsee pysyvää ja muuttumatonta iäisyystavoitetta nykyhetkessä, joka meidän täytyy ajallisuudessa lähes ikuisuuden ponnistellen saavuttaa, hitaasti itse luoda
- Ponnisteluissamme emme ole yksin, sillä Isä suuntaajaläsnäolon kanssa ponnistelee kanssamme koko tämän nykyhetkessä eletävän iäisyysmatkan sen lisäksi, että Isä pitää meitä jo perillä olevana.

Liite: (Toimitus)

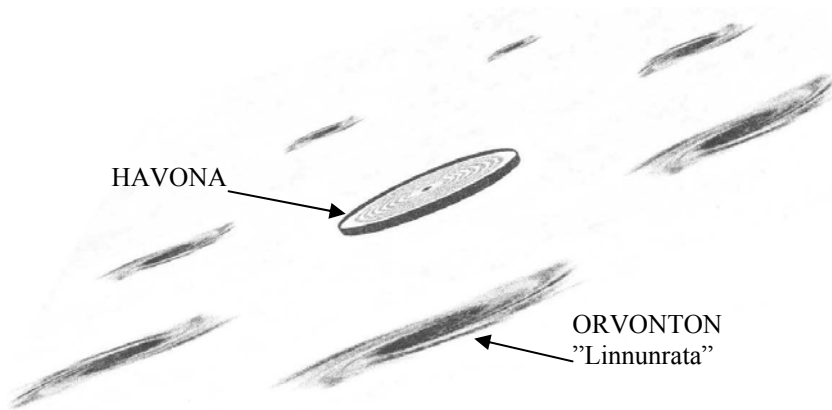
Ajanlasku eräissä paikoissa *Urantia-kirjan* mukaan Paratiisin saari

-- Paratiisi on liikkumaton, universumien universumissa ainoa paikallaan pysyvä olevainen. SIVU.7-10

Paratiisin Saarella on universumisijainti, mutta sillä ei ole sijaintipaikkaa avaruudessa. -- SIVU.7 - 10

Aikaa ei Paratiisissa lasketa; Keskussaaren alkuperäisasukkaat käsittävät luonnostaan tapahtumien perättäisen kulun. Mutta ajan kulku liittyy Havonan kehiin ja niissä oleviin lukuisiin sekä taivaallisiin että maista alkuperää oleviin olentoihin. Jokaisella Havonan maailmalla on oma, kehänsä määrittämä paikallisaikansa. Kaikilla tiettyyn kehään (yhteensä 7 kehää) kuuluvilla maailmoilla on yhtä pitkä vuosi, sillä niiden kiertoaika Paratiisin ympäri on yhdenmukainen, ja niiden planeettavuoden pituus lyhenee edettäessä uloimmilta sisimmälle kehälle. SIVU.153 - 2

HAVONA

ORVONTON
"Linnunrata"

Nykyisenä avaruusaikana "vain" nämä seitsemän superuniversumia ovat asutettuja (ns. Suuruniversumi). Ympäriällä materialisoituu parhaillaan neljä, toinen toistaan suurempia ulkoavaruusvyöhykkeitä. Puolen miljoonan valovuoden päässä alkaa 1. ulkoavaruusvyöhyke ja on leveydeltään noin kaksikymmentäviisimiljoonaa valovuotta. Oma sijaintimme on Linnunradan kaukaisemmalla ulkoreunalla Havonasta katsoen.

Ikuinen keskusuniversumi Havona

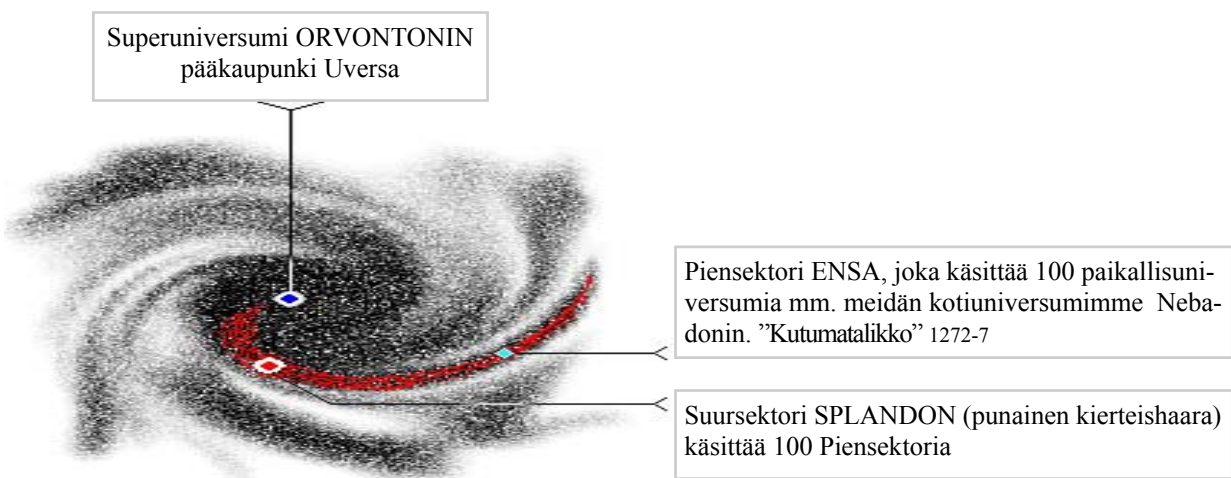
Paratiisi-Havonan standardipäivän pituus perustuu aikaan, jonka ensimmäisen eli sisimmän havonakehän planetaariset asuinsijat tarvitsevat tehdäkseen yhden kierroksen Paratiisin Saaren ympäri; ja vaikka näiden sfäärien nopeus on suunnaton siksi, että ne sijaitsevat pimeiden gravitaatiokappaleiden ja jättiläismäisen Paratiisin välissä, niiltä kuluu kierroksensa tekemiseen silti lähes tuhat vuotta. Olette tietämättänne lukeeneet totuuden, aina milloin katseenne on viivähtänyt toteamuksessa: "Jumalan silmissä yksi päivä on kuin tuhat vuotta, kuin öinen vartiohetki." **Yksi Paratiisi-Havonan päivä on tarkalleen seitsemän minuuttia, kolme ja yksi kahdeksasosa sekuntia lyhyempi kuin Urantian nykyisen karkausvuosikalenterin mukainen tuhat vuotta.** SIVU.153 - 3

Superuniversumi Orvonton

”Linnunrata”, 1 000 000 000 000 asuttua planeettaa

Ajanlasku vakioidaan superuniversumien päämajoissa. **Orvontonin superuniversumin standardipäivä vastaa pituudeltaan miltei kolmeakymmentä Urantian ajanlaskun mukaista päivää**, ja Orvontonin vuosi on sadan standardipäivän mittainen. Tämä Uversan (Päämaja-alue) vuosi on standardina seitsemännessä superuniversumissa, (=Orvontonissa) ja se on **kaksikymmentäkaksi minuuttia lyhyempi kuin Urantian ajanlaskun mukainen kolmetuhatta päivää, noin kahdeksan ja yksi viidesosa teidän vuottanne.** SIVU.174 - 2

Paikallisuniversumi Nebadon

Meidän ”kotiuniversumi”, 10 miljoonaa planeettaa sitten kun valmis.

Ajan kulumisen arvioi, laskee ja oikaisee erityinen Salvingtonissa toimiva olentoryhmä. **Nebadonin standardipäivä on yhtä pitkä kuin on kahdeksantoista päivää ja kuusi tuntia ynnä kaksi ja puoli minuuttia Urantian aikaa.** Nebadonin vuoden muodostaa tietty aikajakso universumin kierroksesta suhteessa Uversan kehään, ja se vastaa sataa universumin standardiajan mukaista päivää eli noin viittä Urantian vuotta. SIVU.372 - 2

Paikallisjärjestelmä Satania (Lucifer oli edellinen hallitsija)

Superhallituksen pienin yksikkö, 1000 asuttua planeettaa kun valmis.

Jerusemin ajanlaskun mukaan **Satanian päivä on hieman (eli 1 tunti, 4 minuuttia ja 15 sekuntia) alle kolme päivää Urantian aikaa.** Nämä ajat tunnetaan yleisesti Salvingtonin eli universumin aikana sekä Satanian eli järjestelmän aikana. Standardiaika on universumin aika. SIVU.372 - 4

Aristoteelisen filosofian perinne

Osa I

RISTO MÄNTYNEEN

ESITELMÄ 21.4.2012

Johdanto

”Filosofia” on maailman vanhin tiede. Yleisen määritelmän mukaisesti filosofia pyrkii tutkimaan todellisuuden luonnetta, kauneuden ja arvojen olemassaoloa sekä hyvän elämisen ehtoja. Sana filosofia tulee kreikan sanoista *filia* ja *sofia*, ja se voidaan kääntää viisauden rakastamiseksi.

Länsimainen filosofinen perinne alkaa antiikin Kreikasta ja koko länsimainen kulttuuri rakentuu pitkälti Kreikan klassisen ajan suurten filosofien Sokrateen, Platonin ja etenkin Aristoteleen luomalle pohjalle. Länsimainen kulttuuripiiri on myös hyvin kristinuskon kyllästämä ja keskiajalla kristillisen kirkon piirissä tehtiin suuria mielen ponnistuksia Aristoteleen filosofian ja kristinuskon pyhien kirjoitusten ja opetusten yhdistämiseksi. Tämän skolastiikaksi kutsutun filosofisen kauden suuria nimiä ovat kirkkoisät Augustinus ja Petrus Lombardus, Anselm Canterburylainen sekä etenkin filosofi ja teologi Tuomas Akvinolainen.

Kun 1700-luvun lopun valistusajan kuuluisat filosofit kuten John Locke, Voltaire, Immanuel Kant, Thomas Jefferson ja vaikkapa Johann Wolfgang von Goethe asettivat järjen kaiken mystiikan edelle, syntyivät

nykyistä länsimaista yhteiskuntaelämää hallitsevat humanistiset aatesuuntaukset kuten liberalismi, markkinatalous, ihmisoikeudet ja nykyinen demokratiakäsite.

Valistusajan ajattelulla voidaan sanoa olevan monia merkittäviä ihmiskunnan elämään vaikuttavia positiivisia seurauksia kuten uskonsotien ja noitavainojen loppuminen, yhteiskunnallisen tasa-arvoisuuden lisääntyminen, maaorjuuden ja myöhemmin koko orjuuden lopettaminen sekä sananvapauden lisääntyminen. Järjen korostaminen vaikutti myös ratkaisevasti aineellisen maailman tutkimuksen lisääntymiseen ja tieteen kehittymiseen.

Koska kristillinen kirkko on järeäpäisesti vastustanut teologiansa ja oppirakennelmansa uusimista viime vuosituhannen lopusta alkaen muun yhteiskuntaelämän kehittymisen tahdissa, on se näin antanut vapaat kädet sellaisten suuntauksien voimistumiselle, jotka tarkastelevat maailman-kaikkeutta pikemminkin ulkopuolelta kohdistuen mielenkiintonsa ulkoisen maailman fysiikkaan antamatta paljonkaan huomiota minuuden ja universumin tarkastelulle sisäpuolelta. Tällaisia suuntauksia kuten naturalismi, rationalismi, materialismi, kehitysfilosofia, marxilainen filosofia

sekä pessimismi syntyi etenkin 1800-luvulla.

Kuten koko läntisen maailman elämä on nykyfilosofiakin hyvin pirstoutunut, koulukuntia on monia. 1900-luvun merkittävimpiä ajattelijoi- ta ovat muun muassa Ludwig Wittgenstein, Martin Heidegger, Jean-Paul Sartre, Simone de Beauvoir, Alan Turing, John Rawls sekä Bertrand Russell.

Suomalaisten filosofien listassakin on monia merkittäviä nimiä kuten Henrik Gabriel Porthan, Franz Mikael Franzén, Johan Vilhelm Snellman, Eino Kaila sekä Georg Henrik von Wright, joka hoiti Cambridgen yliopiston filosofin professuuria heti Wittgensteinin jälkeen. Suomessa filosofia sai paljon huomiota viime vuosisadan lopussa sellaisten nuorten julkisfilosofien kuten **Esa Saarisen** ja **Pekka Himasen** kautta.

Elämän filosofia

Urantia-kirja lähtee siitä ajatuksesta, että ihmisen filosofia syntyy kahdesta erilaisesta lähteestä, aineen maailmasta aistien välityksellä ja hengen maailmasta Ajatuksensuuntaajan välityksellä saatujen virikkeiden koordinoimiseksi. Tieteen tehtävänä on tutkia ainetta, materiaa ja energiaa, kun taas usko keskittyy ihmisen elämän hengelliseen näkökulmaan. ”Myöhemmin ilmaantuva filosofian tiede kehittyy siitä, kun pyritään harmonisoimaan ne monet eroavuudet, jotka alkuvaiheessa pakostakin ilmenevät näiden olevaisista ja olennoista koostuvaan universumiin kohdistuvan kahden täysin vastakkaisen tarkastelutavan tuottamien havaintojen ja opetusten

välillä.” (103:6.2)

Kun ihmisen mieli pyrkii tarkastelemaan hänen inhimillisen kokemuksensa sisäisyyttä, jäsentää hän näitä kokemuksiaan panemalla alkuun teologian ja metafysiikan. Etenkin evolutiivinen usko on aina tehnyt dogmejaan ja teologiaansa kehittäessään sen karkean virheen, että uskonnollista uskoa ilmentävän sosiaalisen yhteisön ykseyden tosiasiaista huolimatta teologit jättävät täysin huomi- oimatta sen seikan, että usko on täysin henkilökohtainen kokemus. Uskoa ei voi siirtää, sitä ei voi kopioida, sitä ei voi ostaa eikä sitä voi lainata.

Jos usko on henkilökohtainen kokemus ja filosofia on ihmismielen yritys harmonisoida uskonnollista kokemuk- sista ja fyysisen maailman- kaikkeuden faktoja, niin silloin loogisen päättelyn avulla voi tulla siihen olettamaan, että myös filosofia on hyvin henkilökohtaista. Olen itse sitä mieltä, että meillä kaikilla ihmisillä on oma henkilökohtainen filosofia, elämän filosofia, joka jäsentää minuuden suhdetta universumiin, sen faktoihin, merkityksiin ja arvoihin. En tiedä, kuinka usein ihminen rakentaa filosofiaansa mielessään tietoisesti, mutta otaksun, että jokaisella ihmisellä on jonkinlainen asenne olemassaoloa, to- tuutta, aikaa ja avaruutta, tietoisuutta, minuutta, viisautta, uskoa, Jumalaa ja jumaluutta kohtaan.

En luule, että näitten asenteiden tulisi olla siinä mielessä jäsentyneitä, että ihmiseltä kysyttäessä hän voisi pitää olemassaolon sietämättömästä ke- veydestä tunnin esitelmän, mutta uskon, että moni ihminen hyväksyisi määrittelemättä todelliseksi kolme

fyysisen universumin perusasiaa: aineen, liikkeen ja elämän. Ja uskon, että niitäkin ihmisiä on paljon, jotka pitävät seuraavaa kolmea asiaa paikansapitävänä: mieltä, henkeä ja universumia.

Skisma

Ihmiskunta on laittanutkin paljon energiaa tyhjänpäiväiseen dogmaattiseen väittelyyn ja täysin turhaan teologiseen saivarteluun, joka ei ole tippaakaan lisännyt kansojen välistä yhteisymmärrystä tai veljien keskinäistä rakkautta. Päinvastoin. Onko sille uskonpojalle, joka on ottanut tehtäväkseen tulla Jumalan kaltaiseksi sinänsä mitään väliä sillä, ajatellaanko, että ehtoollisleipä ja – viini muuttuvat substantiaalisesti Jeesuksen ruumiiksi ja vereksi kuten katolilaiset ajattelevat vai että ehtoollinen vain symboloi Jeesuksen veriuhrin nauttimista korostaakseen uskonveljien yhteyttä.

Historian aikakirjojen perusteella näyttää siltä, että läntisen ja itäisen kirkon suuri skisma sai alkunsa yhdestä sanasta filioque ”pojasta”, jonka Rooman kirkon edustajat bysanttilaisten mielestä omin luvun lisäsivät Nikean uskontunnustukseen. Läntisen kirkon mielestä Pyhä Henki on lähtöisin sekä Isästä että Pojasta ja tämän itäisen kirkon edustajat kiiwaasti kiistävät. Viimeisen aikakautisen ilmoituksen valossa kiista näyttää eriskummalliselta, koska kristinusko on sekoittanut Paratiisin kolminaisuuden käsitteet samaistamalla Pojan Jeesukseen ja Hengen Pyhän Hengen virtapiiriin.

Kolminaisuudesta

Itse en paljon Paratiisin kolminaisuudesta ymmärrä, mutta luotan siihen, että seuraavan tuhannen vuoden aikana monet kuolevaiset pystyvät harmonisoimaan omaa elämän filosaansaa *Urantia-kirjan* Paratiisin kolminaisuutta koskevan opetuksen avulla. Paratiisin kolminaisuus on sikäli perustavaa laatua oleva substanssi, että se ei pelkästään luo perustaa olemassaolon alkusyyllle, vaan se harmonisoi koko maailmankaikkeuden rakenteen kokemuksellisten, jatkuvassa liikkeessä olevien, iäti uusia absoluuttisia arvoja saavuttavien jumaluuksien, Korkeimman Olennon, Perimmäisen Jumalan ja Absoluuttisen Jumalan sekä ikuisen menneisyyden ja tulevan infiniittisyyden sisältävän valmiin ja eksistentiaalisen Paratiisin Isän kanssa. Tämä alkusyy, jossa yksi on kolme samantarvoista absoluuttista luovaa olentoa, menee pitkälti yli monistisen filosofian saavuttaman parhaan alkusyyn yläpuolelle, jossa kaikki on vain yksi. Kaikki ei ole vain yksi, vaan kaikki on kolme, tai pikemminkin kaikki on yksi-kolme.

Yksi voisi viitata alkuperäiseen Paratiisin Isän jakamattomaan minuuteen, MINÄ OLEN –olevaiseen eksistentiaalisessa alkutilassa, mutta se olisi täysin kuvitteellinen, koska se vain olisi, eikä olisi ketään tai mitään, joka erottaisi siitä kauneutta, hyvyyttä tai totuutta. Vaikka Isä on yksi ja maailmankaikkeudessa vallitsee Paratiisin kolminaisuuden, jumaluuden, ykseys, jumaluus on aina ollut ja on aina tuleva olemaan kolme.

Jos ihminen tyytyisi filosofiassaan vain toteamaan, että kaikki on yksi,

voisi se johtaa absoluutin olemassaolon tunnustamiseen ja ikuisen kauneuden, hyvyyden ja totuuden pohdiskeluun, mutta samalla se riistäisi ihmisen sielun ja persoonallisuuden ikuisuuden mahdollisuuden ja parhaimmillaankin se vain todistaisi maailmankuvasta, jossa kaikki kiertäisi ikuisuuden kehän ympäri yhtyäkseen taas persoonattomaan alkusyyhyn. Se riistäisi täysin ihmisen persoonallisen olemassaolon perusedellytykset, koska ikuisuuden kehä olisi vain persoonaton massa, josta kaikki saisi alkunsa ja johon kaikki lopulta päätyisi ja liukenisi erottamattomaksi infiniittisyyden osaksi palaten vähitellen ikuisuuden alkuhämärään niin, ettei valo erottuisi enää varjosta.

Tämän uskonnollis-filosofisen teeman pahin virhe on siinä, ettei se lopulta mitenkään kannustaisi kuolevaista persoonallisten valintojen tekemiseen, koska jos kaikki olisi vain yksi, olisi se yksi kaikista ihmisen ponnisteluista huolimatta. Kaikki ihmisen saavutukset ja uudelleen paljastettu hyvä liukenisivat lopulta tähän absoluuttiseen ikuisuuteen. Se riistäisi ihmisen persoonallisuuden merkityksen, valintojen vaikutuksen, ihmisen ainutlaatuisen olemisen ja viime lopuksi se tekisi Luojan ja ihmisen, Isän ja pojan välisen persoonallisen suhteen, rakkauden, pätemättömäksi.

Ikuisten Jumaluuksien muodostama Paratiisin-Kolminaisuus helpottaa Isän vapautumista persoonallisuuden absolutismista. Kolminaisuus liittää Jumalan infiniittisen, persoonallisen tahdon rajattoman julkitulon täydellisesti Jumaluuden absoluuttisuuteen.

Iankaikkinen Poika ja erilaiset jumalallista alkuperää olevat Pojat yhdessä Myötätoimijan ja hänen universumilastensa kanssa myötävaikuttavat tehokkaasti siihen, että Isä vapautuu niistä rajoituksista, jotka muutoin kuuluvat erottamattomasti ensisijaisuuteen, täydellisyyteen, muuttumattomuuteen, ikuisuuteen, universaalisuuteen, absoluuttisuuteen ja infiniittisyyteen” [10:0.1]

Katsoessamme ikuisuuden kehän tämänhetkisestä tilanteesta taaksepäin loputtomaan menneisyyteen voimme löytää maailmankaikkeuden asioista vain yhden väistämättömän välttämättömyyden, ja se on Paratiisin-Kolminaisuus. Minusta Kolminaisuus on ollut väistämätön. Katsoessani ajalliseen menneisyyteen, nykyisyyteen ja tulevaisuuteen mikään muu koko universumien universumissa ei ole ollut väistämätön. Nykyinen kokonaisuuniversumi, tarkastelipa sitä ajassa taaksepäin tai eteenpäin, ei ole ajateltavissakaan ilman Kolminaisuutta. Paratiisin-Kolminaisuus lähtökohtanamme voimme postuloida vaihtoehtoisia tai jopa moninaisia tapoja tehdä kaikki, mikä tehtävä on, mutta ilman Isän, Pojan ja Hengen Kolminaisuutta emme pysty käsittämään, miten Infiniittinen voisi Jumaluuden absoluuttisen ykseyden huomioon ottaen saavuttaa kolminkertaisen ja tasavertaisen personoitumisen. Mikään muu luomistyön käsite ei yllä Kolminaisuuden tasoille, mitä jumaluusykseyden absoluuttisuuden täydellisyyteen tulee, kun tämä ykseys on liittynään Jumaluuden kolminkertaiseen personoitumiseen sisältyvän tahtoperäisen vapautumisen täysimääräisyyteen. [10:0.3]

Ontologia

Ontologia on yksi filosofian pitkäikäisimmistä haaroista, joka pyrkii määrittelemään olemiseen ja olemassaoloon liittyviä kysymyksiä. Substansin eli kaikkein perustavimman olevan tai olion käsitettä on määritelty Aristoteleen ajoista lähtien. Ontologit voidaan jakaa monisteihin, dualisteihin ja pluralisteihin. Dualistit ajattelevat, että on olemassa sekä materiaallinen että mentaalinen substanssi, kun monistit lähtevät siitä, että substanssia on vain yksi. Materialistit ovat sitä mieltä, että kaikki substanssit ovat aineellisia, kun taas idealistit lähtevät siitä, että kaikki substanssit ovat mentaalisia. Vallalla on tällä hetkellä fysikalismi, materialistinen suuntaus, joka lähtee siitä, että todellisuus koostuu vain aineesta ja energiasta ja oliolla, substanssilla on vain fysikaalisia ominaisuuksia kuten sijainti ajassa ja paikassa, massa, koko tai sähkövaraus.

Suuri joukko aikakautemme tiedemiehistä on siis epäileviä Tuomaita ja he vannovat empiirisen tutkimuksen ja metodologisen naturalismin nimeen: ”Uskon, kun näen tai oikeaksi todistetaan.” Jotta he voisivat hyväksyä jonkinlaisen jumalan tai jumaluden olemassaolon, tulisi se pystyä kokeellisesti mittaamaan. Heitä lohduttaisi suuresti, jos joku pystyisi kertomaan jumalan massan ja hänen sijaintinsa avaruudessa tai niin, mittaamaan hänen sähkövarauksensa.

Tämä ei koske suinkaan kaikkia tiedemiehiä. Kriittinen rationalismi lähtee oletuksesta, että täydellinen objektiivisuus tiedettä tehtäessä on mahdotonta ja että luonnollisen ja yliluon-

nollisen rajaa on mahdoton aina vetää. Heidän mielestään olennaista on tieteellisen tiedon kumulatiivinen kasvu ja he ovat taipuvaisia tieteenfilosofian fallibilistiseen tulkintaan, jonka mukaan mitään teoriaa tai faktaa ei voida koskaan lopullisesti todistaa oikeaksi, koska aina löytyy uusia tapoja vanhan teorian kumoamiseksi.

Identiteettiteoria

Tieteenfilosofian materialistinen tulkinta lähtee siitä, että kaikkien ajatusten ja mielentoiminnan alkulähde ja syy on materiassa. Ajatuksia on pyritty empiirisesti havaitsemaan ihmisen aivoja kuvaamalla. Viime vuoden lopulla luin uutisen tähän liittyvästä empiirisestä kokeesta. Koehenkilön aivoista otettiin kuvia hänen katsellessaan tiettyä valokuvaa. Kun myöhemmin hänelle näytettiin tätä samaa valokuvaa, pystyttiin hänen aikaisempien aivokuviansa perusteella konstruimaan hänen näkemänsä valokuvan hahmo. Vallankumouksellista.

Materialisteja, joiden näkemysten mukaan mentaaliset tilat voidaan samaistaa aivotiloihin, kutsutaan identiteettiteoreetikoiksi. Teorian vaikeus on kuitenkin siinä, ettei kahdella ihmisellä ole koskaan samanlaisia aivoja. Vaikka identtiset kaksoset parhaansa mukaan miettivät lumen valkoisuutta, eivät heidän aivojensa neuronien aktivoitumisalueet vastaa toisiaan. Toisaalta voidaan ajatella, että kipu on mentaalinen tila ja eläimet voivat tuntea kipua. Voisiko silloin kipua tuntevan ihmisen ja kipua tuntevan koiran aivotilat olla samanlaisia, kun aivotkin ovat erilaisia.

Materialistisen tulkinnan mukaan

alkusyys on alkuräjähdyks, idealistisen tulkinnan mukaan Jumala. Kumpikaan näistä tulkinnoista ei kuitenkaan pysty selittämään, mitä oli ennen alkuräjähdyks tai Jumalaa. Koska ihmismieli on voimakkaasti sidoksissa fyysiseen maailmankaikkeuteen, on sen tulkinta olemassaolosta aluksi täysin lineaarinen. *Urantia-kirjan* opetuksen valossa tämä tulkinta lienee puutteellinen. Ehkä kokonaisuniversumi on kaareva, jossa äärettömän suuren ympyrän kehä lopulta yhtyy harmonisesti lineaariseen suoraan tai jossa äärettömän pienen kolmion sivut yhtyvät lopulta sopusoinnussa pienen ympyrän kehän kanssa.

Viime vuosisadalla kuuluisa englantilainen filosofi Bertrand Russell esitti, että maailmankaikkeuden olemassaolo olisi vain selittämätön raaka tosiasia eikä olemassaoloon sen vuoksi liity mitään pulmaa oletetusta alkusyystä. Miksi maailmankaikkeus ei voisi vain olla, kysyi Russell.

Dualismi

Urantia-kirjan opetuksen valossa ihmisen kokemuspöirissä näyttää vaikuttavan kaksi osittain ristiriitaista substanssia ja näin ollen *Urantia-kirja* näyttää puoltavan dualistista tulkintaa. Ihmisen tavoitteisiin vaikuttaa kaksi toisilleen vastakkaista pyrkimystä: fyysiseen todellisuuteen kiinnittyvän egon luonnostaan itsekkäät halut ja ajatuksensuuntaajan toiminnan tuottama pyrkimys epätsekkäseen sosiaaliseen palveluun. *Siksipä ei tiede eikä uskonto ilman ihmisperäisen filosofian opastusta ja jumalallisen ilmoituksen tuomaa valaistusta voi mil-*

loinkaan sinällään eikä itsestään, yksinään esiintyen, toivoo pääseväänsä todellisuutta vastaavaan ymmärrykseen universaalisista totuuksista ja suhteista. [103:6.5]

Ihmisen filosofian vaikeuksista *Urantia-kirja* kertoo näin:

Syy siihen, miksi teidän on vaikea saada tieteen ja uskonnon välille harmonisempaa koordinaatiota, piilee äärimmäisestä tietämättömydestänne niiden välillä olevasta olevaisten ja olentojen morontiamailman alueesta. Paikallisuniversumi koostuu todellisuudesta, joka ilmenee kolmena asteena eli vaiheena: aineena, morontiana ja henkenä. Ongelmien tarkastelu morontianäkökulmasta häivyttää kaiken eroavaisuuden fyysisten tieteiden selville saamien asioiden ja uskonnon edustaman hengen toiminnan väliltä. Järkeily on tieteiden käyttämä ymmärtäminenmenetelmä, usko on uskonnon ymmärrysmenetelmä, mota on morontiatason menetelmä. Mota on aineellisuuden ylittävää herkkyyttä sille, mikä on todellista. Se alkaa korvata keskeneräistä kasvua, ja sen substanssina on tietojärkeily ja sisältönä usko-ymmärrys. Mota on filosofian tuolle puolen menevää erisuuntaisen todellisuudenhavainnoinnin yhteensovittamista, mikä ei ole aineellisten persoonallisuuksien saavutettavissa. Se perustuu osittain siihen kokemukseen, että on jäänyt eloon lihallisessa hahmossa eletystä aineellisesta elämästä. Mutta monet kuolevaiset ovat tiedostaneet, miten toivottavaa olisi, että omattaisiin jokin menetelmä tieteen ja uskonnon kaukana toisistaan

olevien maailmojen vuorovaikutuksen yhteensovittamiseksi; ja metafysiikka on tulos ihmisen hyödyttömästä yrityksestä rakentaa silta tämän tiedossa olevan kuilun ylitse. Mutta ihmisen laati ma metafysiikka on osoittautunut pikemminkin hämmentäväksi kuin valaisevaksi. Metafysiikka edustaa ihmisen vilpittömyyttä mutta turhaa yritystä korvata morontian motan puuttuminen. [103:6.7]

Metafysiikka on osoittautunut epäonnistuneeksi yritykseksi; motaa ihminen ei kykene käsittämään. Ilmoitus on ainoa menetelmä, joka voi korvata sen, että aineellisesta maailmasta puuttuu motan herkkyys totuutta kohtaan. Ilmoitus selvittää arvovaltaisella tavalla sekamelskan, jonka järjen kehittämä metafysiikka on evolutionaarisella sfäärillä saanut aikaan. [103:6:8]

Metafysiikka ja Aristoteles

Koko länsimainen filosofia on paljon velkaa aristoteeliselle filosofialle. Kristinuskon filosofia perustuu pitkälti Aristoteleen opetukseen ja myös *Urantia-kirjan* käsittelemässä filosofiassa on merkkejä Aristoteleen filosofisista perusprinsipeista, mutta jäsenyntyneinä ja ilmoituksen paljastamilla totuuksilla täydennettyinä. Kirja viittaa tähän filosofiaan, metafysiikkaan, suoraan lähinnä luvussa 103 ”Uskonollisen kokemuksen todellisuus.” Aristoteles kirjoitti ensin sarjan kirjoja fysiikasta ja sen jälkeen sarjan kirjoja, joita hän kutsui itse ensimmäiseksi filosofiaksi, mutta hänen jälkeensä kreikkalaiset kutsuivat sarjaa nimellä ta meta ta fysika (τα μετα τα

φυσικά) ”ne jotka tulevat fysiikan jälkeen”. Aristoteleen metafysiikka jaetaan kolmeen pääosaan: ontologiaan, teologiaan ja tieteeseen universaaleista, perusprinsipeistä.

Aristoteleen merkittävin teema koskee syiden, kaikkien olemassa olevien ja tapahtuvien syiden, etenkin alkusyyn, selvittämistä. Hän luokiteli syyt neljään kategoriaan: materiaaliseen, formaaliseen ja aikaansaavaan syyhyn sekä päämääräsyyhyn. Tuolin materiaallinen syy olisi puu, josta se on tehty. Tuolin formaalinen syy olisi tuolin piirustukset. Aikaansaava syy on puuseppä ja tuolin päämääräsyy ilmiselvästi on istuminen.

Ihmisen suhteen materiaallinen syy on liha ja luut, formaalinen syy ihmisen suunnitelma, aiheuttaja ihmisen isä tai koko ihmiskunnan suhteen Jumala – ”liikkumaton liikuttaja”. Ihmisen päämääräsyyistä Aristoteles kirjoitti näin: ”Ihmisen tarkoitus on elää tietäytyyppistä elämää, ja tämä elämä on sielun toimintoja ja sen tekemiä tekoja, jotka osoittavat järkeä. Näin hyvän ihmisen tulee elää hyvin. Kukin toiminto on suoritettu hyvin, kun sen loppuunsaattaminen on ilmaissut jonkun sopivan hyveen. Näin ollen inhimillinen hyvä on sellaista sielun toimintaa, joka osoittaa hyveitä.”

Hyveet ovat Aristoteleen mukaan kuin miekan terällä kulkemista. Urhoollisuus on hyve, kun pelkuruus tai uhkarohkeus ei sitä ole. Nöyryys on hyve, kun taas häikäilemättömyys tai nöyristely olisivat pikemminkin paheita.

Aktuaalisuus ja potentiaalisuus

Aristoteles esitteli myös ensimmäisenä filosofina käsitteet aktuaalisuus ja potentiaalisuus, jotka liittyvät muutokseen, liikkeeseen. Potentiaalisuus on olion kyky tai mahdollisuus tulla joksikin tulevaisuudessa. Aktuaalisuus on sitä, mitä olio nykyhetkellä on. Aktuaalisen siemenen on mahdollisuus tulla potentiaalisesti puuksi. Aktuaalisen pojan on mahdollisuus tulla potentiaalisesti mieheksi. *Urantia-kirjan* mukaan aktuaalisen Jumalan pojan on mahdollisuus tulla lopullisuuden saavuttajakunnan jäseneksi ja Jumalan kaltaiseksi.

Urantia-kirjan keskeisin filosofinen ja teologinen teema on Korkein Olento, finiittisen maailmankaikkeuden suuri saaga, jossa potentiaalit, finaliitit, aktualisoivat kaikkein korkeinta jumalallista kauneutta, hyvyttä ja totuutta kokemuksellisessa jumaluudessa. Tämän jumalallisen näytelmän perusoletus on, että jumaluus ja Jumala on aktualisoitumisen jälkeen enemmän kuin hypoteettinen kaukaisen menneisyyden staattinen ”MINÄ OLEN”-olevainen, jossa kauneus, hyvyys ja totuus ovat lepotilassa. *Urantia-kirjan* keskeinen sanoma on, että Jumaluuteen liittyy myös jumalaksi tulemisen kokemus kaikkien ikuisuuspotentiaalien muuttamisesta aktuaaleiksi ja että Jumala, joka on kokenut potentiaalien muuttamisen aktuaaleiksi, on enemmän kuin Jumala, joka ei olisi sitä kokenut. Tämä

postulaatti johtaa maailmankaikkeuden jatkuvaan liikkeeseen, koska jos Jumala mielletään absoluuttiseksi, ei se ihmisjärjellä ajateltuna voi koskaan enää saavuttaa staattista tilaa, jossa kaikki absoluutin potentiaalit olisi ammennettu tyhjiin.

Tämä postulaatti aiheuttaa ihmisjärjelle myös haasteen, koska jos Jumala on aina ollut ja on aina tuleva olemaan absoluuttinen, niin miten absoluuttista voi tulla enemmän kuin absoluutti. Mutta tämä sama paradoksi koskee aina ihmisjärkeä, kun se yrittää miettiä, onko matemaattinen äärettömyys suurempi, kun siihen lisätään yksi tai mitä on äärettömän maailmankaikkeuden reunan tuolla puolen, tai niin, sitä reunaa ei äärettömyydessä maailmankaikkeudessa ole. Näitten paradoksien pohtimiseen *Urantia-kirja* antaa ohjeeksi, että vaikka fyysinen maailmankaikkeus näyttää olevan lineaarinen, tulisi kokonaisuniversumia tarkastella pikemminkin elliptisenä ja jossain määrin kaarevana.

Itse olen taipuvainen ajattelemaan, että lineaariseen maailmankaikkeuteen ja hengelliseen kokonaisuniversumiin liittyvät paradoksit vähenevät sitä mukaa kun ihmisestä tulee enemmän jumalatietoinen ja ihminen siirtyy enemmänkin käsittelemään niitä ajallisuuden filosofisia ongelmia, jotka liittyvät oman ja muiden minuuksien onnen maksimointiin.

Urantia-kirjan lukijoiden kesätapaaminen

8.–10.6.2012

Paikka: Majatalo Onnenmyyrä,
Haukkatie 3–9, 17510 Nyystölä (Padasjoki)

Teemat: Lauantai: Elämä henki-mielivarustuksen kanssa
Sunnuntai: Erilaisia aiheita *Urantia-kirjasta*

Vetäjät: *Raimo Kujala ja Tapani Vainio*

Perjantai 8.6.2012

19.00 Suomen Urantia-seuran vuosikokous

18.00–21.00 Iltapala

Lauantai 9.6.2012

08.00–09.00 Aamupala

09.00–09.15 Aamunavaus

09.15–12.00 Ohjelma

12.00–13.00 Lounas

13.00–14.15 Ohjelma

14.15–14.45 Kahvi

14.45–16.00 Ohjelma

16.00–16.45 Päivällinen

17.00–19.30 Päijänne-risteily

19.30–21.00 Sauna ja iltapala

Sunnuntai 10.6.2012

08.00–09.00 Aamiainen

09.00–09.15 Aamunavaus, *Joel Rehnström.*

09.15–11.00 Kuvataide uskonnollisen ihmisen tulkkina, *Risto Mäntynen.*

11.00–12.00 Rakkaus, elämän punainen lanka, *Antti Roine.*

12.00–13.00 Lounas

13.00–14.00 Kolminaisuuskäsite kristillisissä kirkoissa, *Maarit Huhti.*

14.00–14.30 Päätössanat, *Tapio Talvitie.*

14.30 Lähtökahvit

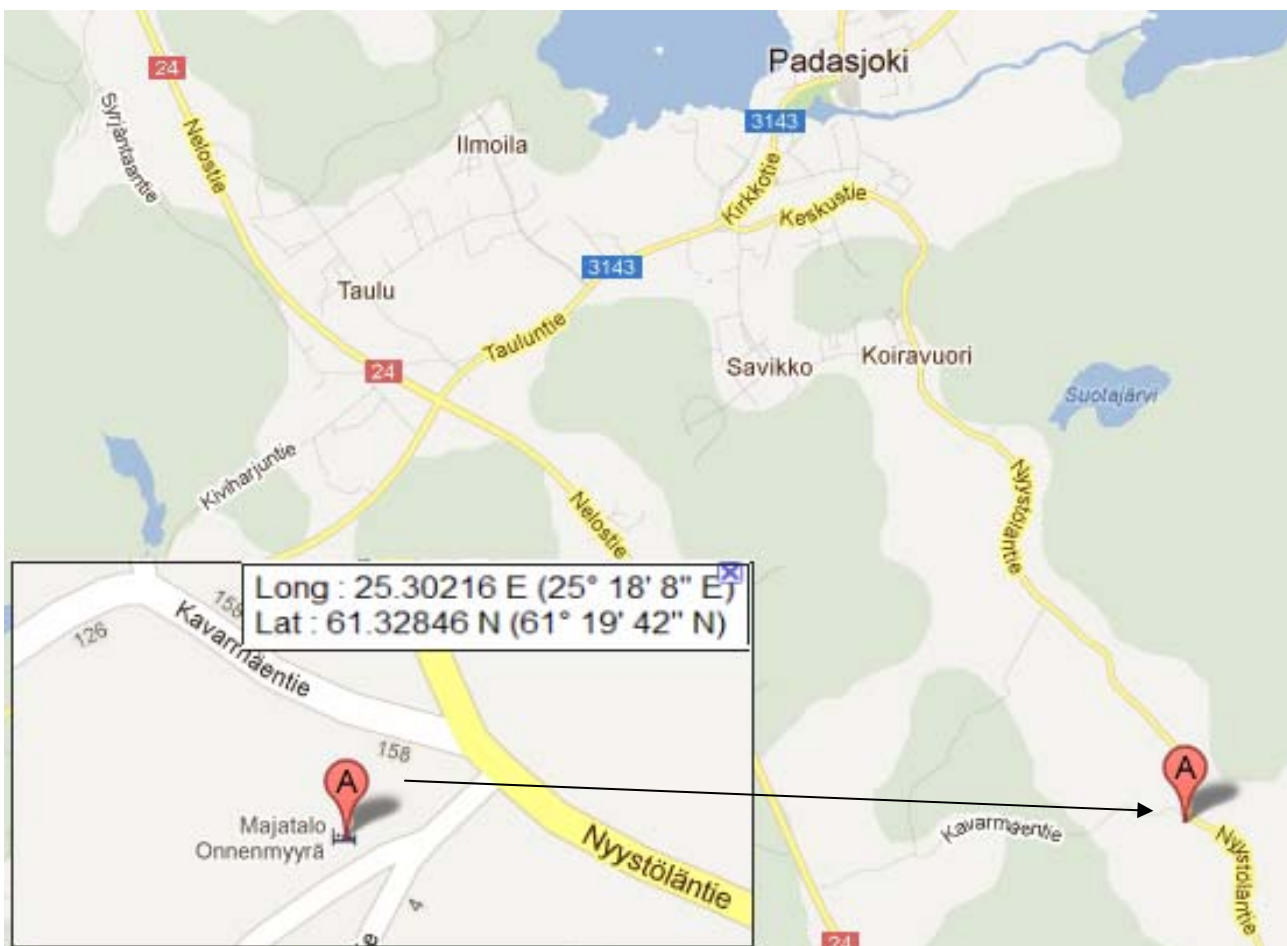
Hintavaihtoehdot:

1. **Pe-su täysylläpidolla** 139,00 €/henkilö (2 x aamupala, 2 x lounas, 2 x kahvit, 2 x illallinen sekä iltapala, majoitus 2 yötä 2hh + sauna).
2. **La-su täysylläpidolla** 105,00 €/henkilö (2 x aamupala, 2 x lounas, 2 x kahvit, illallinen sekä iltapala, majoitus 1 yö 2hh + sauna).
3. **La-su, vain ruokailut**, 75,00 €/henkilö (2 x aamupala, 2 x lounas, 2 x kahvit, illallinen ja iltapala).
4. **La ruokailut** 40,00 €/henkilö (aamupala, lounas, kahvit, illallinen, iltapala).
5. **Su ruokailut** 30,00 €/henkilö (aamupala, lounas, päätöskahvit).

Lisähinta yhden hengen huoneesta (joita on viisi) 20,00 €/vrk.
Risteilyn hinta erikseen 10,00 €/henkilö.

Ilmoittautuminen

20.5.2012 mennessä Raimo Kujalalle, puh. 040 586 4154 tai sähköpostilla raimo.kujala@kolumbus.fi.

Syyskauden esitelmätilaisuudet Helsingissä

Seura järjestää esitelmätilaisuuksia Helsingin keskustassa sijaitsevassa **Rajatiedon keskuksessa**, (14.30–17.00.) osoitteessa Uudenmaankatu 33, 00120 Helsinki, sekä Malmilla, (13.30–16.00.) aivan Malmin aseman vieressä olevassa **Malmitalossa**, osoitteessa Ala-Malmin tori 1, 00700 Helsinki. Esitelmät ovat lauantaisin. Tilaisuuksiin on vapaa pääsy.

Tervetuloa!

- 8.9.2012 *Seppo Kanerva* (Rajatiedon keskus)
Aihe: *Raamatustakin* löytyy ajatushelmiä, osa 2: Uusi testamentti
- 15.9.2012 *Risto Mäntynen* (Malmitalo)
Aihe: Jeesuksen ja Ganidin matkassa Roomaan – huomioita antiikin kulttuurista ja yhteiskuntaelämästä
- 6.10.2012 **Pertti Leinonen** (Rajatiedon keskus)
Aihe: Urantia-ilmoitus – henkilökohtainen opas kosmologiaan ja hengellisyyteen
- 20.10.2012 *Eija Seppänen-Bolotinski* (Malmitalo)
Aihe: *Urantia-kirjan* filosofian tarkastelua, osa 1
- 10.11.2012 *Maarit Huhti* (Rajatiedon keskus)
Aihe: Kaksiluonto-oppi – Jumalan poika ja todellinen ihminen
- 24.11.2012 *Martti Vanninen* (mahdollisesti *Stefan Tallqvist* toisena alustajana, Malmitalo)
Aihe: Linnunrata/galaksi/Orvonton
- 8.12.2012 *Joel Rehnström* (Rajatiedon keskus)
Aihe: Eurooppalaisten sukujuuret *Urantia-kirjan* valossa
- 15.12.2012 *Eija Seppänen-Bolotinski* (Malmitalo)
Aihe: *Urantia-kirjan* filosofian tarkastelua, osa 2

Seura osallistuu vuonna 2012 seuraaviin tilaisuuksiin:
 Hengen ja Tiedon messuille Helsingissä 13.–14.10 2012

HALLITUS JA KOMITEAT

Tapio Talvitie, puheenjohtaja Makaksentie 10, 02750 ESPOO
Puh. 050 33 22 739
puheenjohtaja@urantia.fi

Seppo Niskanen, varapuheenjohtaja UUSIKAUPUNKI
Puh. 040 526 8283
varapuheenjohtaja@urantia.fi

Tuula Laine, sihteeri Otakallio 1 C 22, 02150 ESPOO
Puh. 0400 90 3295
sihteeri@urantia.fi

Anja Vuori, rahastonhoitaja RAUMA
Puh. 040 748 4289
rahastonhoitaja@urantia.fi

Hanna Holopainen, jäsenkomitean pj. TURKU
Puh. 040 763 0917
jasenkomitea-pj@urantia.fi

Pertti Leinonen, julkaisukomitean pj. ESPOO
Puh. 050 041 6336
julkaisukomitea-pj@urantia.fi

Kari Kippo, koulutuskomitean pj. TAMPERE
Puh. 050 327 1045
koulutuskomitea-pj@urantia.fi

Eija Seppänen-Bolotinski, VANTAA
konferenssikomitean pj. Puh. 041 534 8283
konferenssikomitea-pj@urantia.fi

Tapio Pulli, PARAINEN
sähköisen viestinnän komitean pj. Puh. 050 540 4582
internetpalvelut-pj@urantia.fi

Opintoryhmät tiedottavat

Suomen Urantia-seuran tehtävä on edistää *Urantia-kirjan* opetusten leviämistä ja asiallista levittämistä sekä toimia *Urantia-kirjan* lukijoiden yhdyssiteenä. Osallistuminen yksittäisten henkilöiden pitämiin lukupiireihin ja opintoryhmiin on suositeltava ja hyväksi koettu tapa syventää *Urantia-kirjan* opetusten ymmärtämistä. Haluammekin kannustaa lukijoita juuri tällaiseen opiskelu- muotoon, jossa annetaan ensisijaisuus *Urantia-kirjan* väärentämättömien opetusten julkitulolle. Tehtävämme on tukea opiskelupyrkimyksiä ja kaikkia niitä opiskelijoita, jotka puolestaan haluavat toimia seuramme kanssa yhteistyössä, erottelematta seuran jäseniä muista *Urantia-kirjan* lukijoista. Mahdollinen tuki on tarkoitettu ensisijaisesti vasta-alkajille ja *Urantia-kirjaa* vielä tuntemattomille ryhmille ja mahdollisuuksien mukaan myös muille, kuitenkin seuraa sitomatta. Tukea voi olla esimerkiksi opintoryhmistä ja niiden toiminnasta ilmoittaminen Heijasteessa, luennointiapu tai mahdollinen taloudellinen avustus, kuten kokoustilan kohtuullinen vuokra. Pyynnöt tulee osoittaa koulutuskomitean puheenjohtajalle: koulutuskomitea-pj@urantia.fi.

Seuraavassa on lueteltu *Urantia-kirjan* opiskeluun omistautuneita ryhmiä. Mikäli paikkakunnallasi ei ole ryhmää, ota yhteyttä seuran koulutuskomiteaan. Halukkaat itsenäiset ryhmät voivat julkaista tietonsa Heijasteessa. Seura julkaisee näitä yhteystietoja sitoumuksetta ja mielellään rohkaisee lukijoita opintoryhmätoimintaan, mutta samalla muistuttaa, että viime kädessä opintoryhmät kuitenkin itse vastaavat toiminnastaan, tavoitteistaan ja menetelmistään.

Helsinki–Helsingfors

Helsingin opintoryhmä kokoontuu parillisten viikkojen perjantaisin klo 17.00 osoitteessa Uudenmaankatu 33. Aika saattaa joskus muuttua, joten tarkista se yhteyshenkilöltä. Käsittelemme *Urantia-kirjan* IV osaa.

Yhteyshenkilö:

Helena Juola, puh. 050 530 7785.
(helena.juola@saunalahti.fi).

Beträffande svenskspråkig studiegrupp, kontakta:

[Joel o. Eeva Rehnstrom](mailto:Joel.o.Eeva.Rehnstrom)

tel. 040 845 2125 eller (09) 221 3125.

Espoo

Espoon keskustan opintopiiri (ent. Kaukalahden opintopiiri) kokoontuu lauantaisin klo 10–12 Villa Apteekin yläsalissa. Osoite: Pappilantie 5, 02770 ESPOO.

Pentti Lehtelä, puh. 040 060 9790
(pentti.lehtela@pp1.inet.fi)

Pertti Leinonen, puh. 050 041 6336
(tmi.leinonen@kolumbus.fi)

Martti Vanninen, puh. 040 727 8714
(martti.vanninen@kolumbus.fi).

Hyvinkää

Lisätietoja:

Kari Haavisto, puh. 040 507 3048
(kari.haavisto@pp.inet.fi).

Jyväskylä

Lisätietoja: *Raimo Ala-Hynnälä*,
puh. 040 088 9732
(gadonia@kolumbus.fi).

Kotka

Lisätietoja: *Juhani Leino*,
(juhanileino6@gmail.com).

Lahti

Lisätietoja: *Kalervo Juntunen*,
puh. 044 078 4155.

Lammi

Lammin ja ympäristön toiminnasta kiinnostuneille antaa tietoja

Tuula Parviainen, Lamminraitti 12
as. 7, 16900 LAMMI,
puh. (03) 674 3226.

Lempäälä

Ryhmä kokoontuu parittomien viikkojen keskiviikkoina klo 18.00–21.00. Yhteyshenkilö: *Kalevi Krekilä*, Kuusitie 9 A 7, 37500

LEMPÄÄLÄ, puh. 050 595 1942

(kalle.krekila@gmail.com).

Oulu

Tietoja antaa *Reijo Hamari*, Kasarmintie 20 A 84, 90100 OULU,
puh. 040 502 6604
(reijo.hamari@luukku.com).

Rauma

Tietoja antaa *Anja Vuori*,
RAUMA, puh. (02) 822 3043;
040 748 4289
(anja.m.vuori@gmail.com).

Tampere

Ryhmä kokoontuu parillisina keskiviikkoina Metsossa. Lisätietoja:

Kari Kippo, puh. 050 327 1045
(kr.kippo@pp.inet.fi).

Turku

Ryhmän toiminnasta antaa tietoja *Tapio Pulli*, Lillbyntie 40, 21610 KIRJALA, puh. 050 540 4582

(tapio.pulli@kolumbus.fi).

Stockholm, Sverige

Urantia-träffen i Stockholm på jämna veckors lördagar kl. 14.00.

Plats: Kulturhusets bibliotek-café, ingång från plattan.

Ring +467 3758 2458 om du har frågor.

Málaga, Espanja

Espanjan suomalainen keskusteluryhmä. Tietoja antaa *Pentti Suutarinen*, puh. +34 626 792 501.

Itella Green